BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

SAYI: 194 26 ARALIK 1978 FİYATI 5 TL

BORAN: İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN TEKLEŞMESİ

Bilim adamları faşist terörü lanetliyor

23 ARALIK CUMARTESİ GÜNÜ TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ'NİN 2. KONGRESİ İSTANBUL'DA BAŞLADI. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN, TSİP GENEL BAŞKANI'NIN ÇAĞRI MEKTUBU İLE KATILDIĞI TSİP KONGRESİNDE BİR KONUŞMA YAPTI. BORAN'IN BU KONUŞMASINI OKUYUCULARIMIZA SUNUYORUZ:

BORAN:

İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN TEKLEŞMESİ

Bugünkü bunalımın, karşılaşılan sorunların Türkiye'nin emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülke oluşundan kaynaklandığı artık genel olarak biliniyor. Çok yazıldı, çok söylendi. Aynı derecede üzerinde durulmayan bir nokta daha var ki, biz sosyalistler için önümüzdeki görevlere ek bir ivedilik kazandırıyor.

O da şu: Egemen sınıf büyük burjuvazi ve iktidar ortakları kapitalizm çerçevesinde ülkeyi yönetmede a ze düşmüşlerdir, düşmektedirler. Tam bir iflas noktasına gelinmemişse de büyük burjuvazi ile politik iktidarı acz içinde çırpınmakta, yardım için yabancı devletlerin kapısını aşındırmaktadırlar. Bu durum göreli bir iktidar boşluğu yaratmaktadır. Göreli bir iktidar boşluğu oluşmaktadır, çünkü, politik acizi büyüyen burjuvazi karşısında işçi sınıfı ve müttefiki emekçi sınıflar iktidara talip olma ve iktidarı alma çizgisine henüz erişmiş değildirler. Nesnel koşullarla öznel koşullar arasında bir açık vardır. Türkiye'de sosyalistlerin önündeki temel görev bu açığı kapatmaktır.

SOSYALİST POTANSİYEL AKTİF GÜCE NASIL DÖNÜŞECEK?

Bu durum, bir başka açıdan, Türkiye'de büyük bir sosyalist potansiyel bulunduğu; görevin, bu potansiyeli aktif güce çevirmek olduğu biçiminde de ifade edilebilir, ediliyor da. Ne var ki, bunu demekle yetiniliyor ise, yanlış bir anlayışa, yanlış sonuçlara yol açılabilir. Unutmamak gerekir ki, potansiyel güç henüz sosyalist olmayan bir güçtür. Sosyalizme yatkın, sosyalist hareket için elverişli nitelikte olma anlamında ''sosyalist potansiyel'' olarak tanımlanabilir. Potansiyel olarak kaldıkça sosyalist değildir ve olamaz. Kişiler de, sınıflar ve sınıf kesimleri de ancak örgütlü sosyalist hareket içinde, yani parti içinde ve aracılığı ile sosyalist olabilirler. Görev, sosyalist olabilecek potansiyeli sosyalist yapmaktır. Potansiyel güç aktif güce ancak böyle dönüşür.

Bu dönüşümü kim yaptıracak? Parti. Hangi parti?

Teorik olarak bir toplumda işçi sınıfının ancak bir tek partisi olabilir; çünkü verili koşullarda, bilimsel sosyalist açıdan bir tek politik çizgi doğrudur, geçerlidir. Birkaç çizginin birden doğru olabilmesi olanağı yoktur.

Teoride -yani temelde, özünde- böyle olmakla beraber, pratikte, verili bir ülkede işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olma iddiasında birden fazla parti ortaya çıkabilir. Ama pratikteki bu durum teoriyi yalanlamaz, teorik doğruyu geçersiz kılmaz. Eninde sonunda tek doğru çizgi egemen, yönlendirici çizgi düzeyine yükselecek, işçi sınıfı partisi tekleşecektir.

NEDEN BİRDEN FAZLA PARTİ?

Neden birden fazla parti, grup, akım ortaya çıkıyor? Nedenleri çeşitli. Burjuva ve küçük burjuva etkenler bir yana, dürüst, özverili olmak da kendi başına yetmiyor o tek doğruyu yakalayıp formüle etmek, pratiğe geçirmek için. Bilincimiz dış dünyanın yansımasıdır ama, bu yansıma kendiliğinden doğruları vermiyor. Duyularımızla dış dünyayı algılıyoruz. Bu dünyanın akışkanlığı, çeşitliliği içinde, görünümlerin altındaki özü, gerçekliği yakalamak zihinsel ve bedensel uğraş isteyen bir iş, çetin bir iş. Öğrenmek ve bilmek öznenin çok aktif olmasını gerektiren bir eylem türü. Onun için kişinin veya grubun kendini bilimsel sosyalist bilmesi ayrı şey, somut koşulların bilimsel sosyalist açıdan somut tahlilini doğru yaparak gerçekliği yakalamak ve saptamak ayrı şeydir. Dürüst ve yetenekli olmak dahi insanları yanlışlardan her zaman kurtaramıyor.

Şu noktayı da hatırlamak gerekir ki, bir politik hareket için öğrenmek ve bilmek aynı zamanda kollektif bir iştir ve eylemle yakından ilişkilidir. Hareket ilerledikçe, deneyimler biriktikçe, zaman boyutu içinde doğrular ve yanlışlar ayrışır, belirginleşir. Hangi politik çizginin doğru olduğu, sonuç vereceği örgütlü politik hareket içinde kendini belli eder, kabul ettirir. İşçi sınıfının hareketi tekleşmeye doğru yönelir ve örgütlü hareketlerden biri ergeç egemen, yönlendirici, sürükleyici konuma gelir.

SOMUT KOŞULLARIN SOMUT TAHLİLİ

Bununla beraber bu söylediklerimden, işleri kendi haline bırakmak sonucu, işçi sınıfı hareketinin birliği sorununun kendiliğinden gelişme ile çözüleceği sonucu çıkmaz. Toplumda nesnel gelişme yasaları, süreçleri vardır ama, bu nesnel yasa ve süreçlerin kapsamı, kişi ve gruplar olarak insanların bir hedefe yönelik iradi hareketlerini de içine alır. Ve insanlar, nesnel gerçekliğin gereklerine uygun iradi müdahalelerle nesnel gelişmeyi hızlandırabilirler. Bilimsel sosyalistler hızlandırmak durumundadırlar. Bilindiği gibi, bilimsel sosyalizm kendiliğindenciliği reddeder.

İşçi sınıfının politik hareketinin tekleşmesi veya birliğinin sağlanması sorunu, çeşitli kuruluşların biraraya gelip pazarlık etmesi, karşılıklı ödünler vererek ortak bir platform üzerinde anlaşması sorunu değildir. Sorun, ülkenin somut koşullarının bilimsel sosyalist açıdan somut tahlilini doğru yaparak toplumsal gerçekliğe uygun politik çizgiyi, stratejiyi saptamaktır. Bu bilimsel bir iştir. Pazarlıkla, ödün vermeyle gerçekleştirilecek bir iş değildir. Bilimsel doğruyu saptadıktan sonra da onu kabul edip etmemek diye birşey söz konusu olamaz elbet.

Somut koşulların bilimsel sosyalist açıdan somut tahlili denilince, bu, somut koşulların zaman boyutunu dikkate almayı gerektirir doğal olarak. Gerçeklik durağan değil, hareket halinde olduğuna göre, bu zaman boyutu en önemli boyuttur; özellikle toplumsal gerçeklik alanında. Zaman boyutu açısından Türkiye'ye bakıldığında, Türkiye işçi sınıfının uzun bir mücadele tarihi olduğu görülür. Türkiye'de kapitalistleşme ve sanayileşmenin yavaş gelişmesi nedeniyle işçi sınıfı ve onun politik hareketi güçsüz olmuş olsa da, var olmuştur ve bu hareket 1960'tan sonra hız ve ağırlık kazanmıştır. İşçi sınıfımızın, özellikle son yirmi yılda, küçümsenmeyecek bir deneyim birikimi vardır. Türkiye'de işçi sınıfının politik hareketi 12 Mart döneminden sonra, 1974'ten beri yeni başlıyor değildir. Sorun, işçi sınıfının politik hareketini ilk olarak, veya yeni baştan oluşturmak değil, geçmişten süzülüp gelen hareketi toparlayıp daha da güçlendirmek, hızlandırmaktır.

YÖNTEM SORUNU

İşçi sınıfının politik hareketinin tekleşmesi veya birliği sorunu, herşeyden önce bir bilimsel tespit ve o tespiti fikir namusu ve açık yüreklilikle kabul etmek, o tespit üzerinde anlaşmak, birleşmektir. İşte bu noktada, grupçu davranışlara saplanıp saplanmamak, ''dükkancılık'' edip etmemek; ''geri basıyor mu derler'', ''işleri yürütemedi mi derler'' gibi vesveselere kapılıp kapılmamak kendini açığa vurur. Asıl olan, işçi sınıfının hareketidir. Bilimsel sosyalizmi, işçi sınıfının davasını gerçekten benimsemiş olanlar örgütlenme ve tekleşme sorunlarına işçi sınıfı hareketinin gerekleri açısından, bilimi açısından bakarlar. Böyle bakınca da, az önce sözünü ettiğim davranışlar ve kuşkular ortadan kalkar veya arka plana itilir.

1971 öncesinde ve 1974'ten beri hirliğin çok sözü edilmiştir. ''Sosyalist Kurultay'' önerisi tekrar tekrar ileri sürülmüş, savunulmuştur. Ama bütün bu davranışlarda ''pazarlık etme'', karşısındakilerden olabildiğince ''ödünler koparma'' düşüncesi, tavrı egemen olmuştur. Birliği oluşturmanın ve gerçekleştirmenin gerçek koşulları, yöntemleri nedir anlamadan, bir yandan birlik sözü edilip savunulmuş, öte yandan birliğin gerçekleştirilebilmesini olanaksızlaştıran davranışlara girilmiş, olumsuz bir ortam yaratılmıştır. Zaman zaman ideolojik mücadelenin yerini kaba kuvvet saldırıları, dövüşler almış ve ideolojik mücadele genellikle eleştiri düzeyini çok aşıp küfürleşmeye, yalan, iftira, tahrif yollarıyla karşısındakini alt etme çabalarına dönüşmüştür. ''Benden olmayan bana karşıdır'' ve ''Amaçlar kullanılan araçları meşru kılar'' sözde kuralı ile kendinden olmayanları yere çalmak için her yol ve yöntem kullanılmaya kalkışılmıştır.

Bununla beraber, işçi sınıfının politik hareketi, içinde bulunduğumuz zaman noktasında bölünmüş görünse de, özünde tekleşmenin, sınıfsal birliğin güçlü tohumlarını taşıyor, geliştiriyor. Türkiye İşçi Partisi, ideolojik mücadele diye, sol kanat içinde tanımladığım türden bir çekişmeye girmeken her zaman özenle kaçınmıştır. Böylece diyalog kurabilmenin, koşulları oluşunca birliği gerçekleştirebilmenin yollarını açık tutmuştur. Bu birliğin ergeç gerçekleşeceğine inancı tamdır.

Yaşasın işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliği!

TİP, YURT DÜZEYİNDEKİ ÖRGÜTLENMESİNDE YENİ MEVZİLER KAZANIYOR

Türkiye İşçi Partisi'nin yürüttüğü üye kazanma kampanyası sürerken, Parti'nin yurt düzeyindeki örgütlenme çalışmaları da hızla gelişiyor. Faşist terörün sistemli ve planlı biçimde TİP'i hedef aldığının her geçen gün açığa çıkmasına rağmen, işçi ve emekçilerin Türkiye İşçi Partisi'ne yönelmesi yavaşlamıyor, tam tersine daha da hızlanıyor. Son iki ayda 10 Türkiye İşçi Partili faşist çetelerce katledildiği halde, sürekli olarak yeni üyeler kazanılıyor, Parti'nin yeni il ve ilçe örgütleri kuruluyor.

TİP Merkez Örgüt Bürosu Sekreterliğinden alınan bilgilere göre, Doğu Anadolu'daki faşist üçgenin ayaklarından biri olan Elazığ'dan sonra, Tunceli'de de TİP il örgütü kuruldu. Ayrıca Kırşehir ve Konya Merkez İlçelerinde, Aydın'ın Kuşadası ve Sultanhisar ve Konya'nın Çumra ilçelerinde de yeni örgütler kuruldu.

Yine TİP Genel Merkezi'nden alınan bilgilere göre, kuruluş çalışmaları tamamlanmak üzere olan çok sayıda yeni örgüt bulunuyor.

Türkiye İşçi Partisi'nin yurt düzeyindeki örgütlenmesinin hızla gelişmesi, faşizm tehlikesine karşı en büyük güvencenin işçi sınıfının örgütlü gücü olduğunu, işçi sınıfının kendi bağımsız bilimsel sosyalist partisinin saflarında örgütlenmesinin önlenemeyeceğini kanıtlamaktadır.

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına Nihat SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Neşet KOCABIYIKOĞLU ● Teknik Sekreter: Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur Sok. 15/8, Kızılay - ANKARA, Tel: 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1, Çemberlitaş-İSTANBUL, Tel: 26 35 67 ● Avrupa Temsilciliği COODİFF 13/2 Square Wiser - 1040 Bruxelles/Belçika - Tel: 230 34 72 - Posta Çeki: 000-1164657-75 ● Abone Koşulları: Yıllık 200.TL., 6 aylık 100.TL. Avrupa, 6 aylık 250.TL., (20 DM), Yıllık: 500.TL. (40 DM), Amerika: 6 Aylık 325 TL., Yıllık: 650 TL. Avustralya-Japonya: 6 aylık 400 TL., Yıllık 800 TL. ● Posta Çeki: YÜRÜYÜŞ Dergisi 100234 ● İlan Koşulları: Arka kapak (Renkli) 15.000.TL., Arka Kapak (siyah-beyaz) 12.000.TL., İç sayfalarda sütun santimi: 40 TL., Yayın ilanları % 50 indirimlidir. ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri ● Kapak: Uğur OKMAN

İŞÇİ SINIFI ADINA İŞÇİ SINIFINA DÜŞMANLIK

GÜNDÜZ MUTLUAY

Kapitalist toplumun sömürüye dayalı yapısı ve bu yapının yarattığı uzlaşmaz çelişki sınıf mücadelesini kaçınılmaz kılar. Sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığını yalnız işçiler değil, burjuvazi de bilir. Üstelik burjuvazi kapitalist toplumun egemen sınıfı olarak işçilerden daha deneylidir ve çok çeşitli olanaklara da sahiptir.

İşçi sınıfının sınıf mücadelesinde uyguladığı grev, genel grev, direniş, kitle hareketleri gibi yöntemlerinin karşısında burjuvazi başlıca üç bölümde toplanabilecek güçlerini kullanır. Tümü sınıf mücadelesini bastırma amacı taşıyan bu silahların ilk ikisi burjuvazinin kendi sınıf gücü ile devletin gücüdür. Lokavt, toplu işten çıkarma, işsizlerin yedek işçi gücü olarak çalışanlar üzerindeki baskısı ve yasal grev mücadelesinde dayanıklılık burjuvazinin kendi sınıf gücünün silahları; devletin ordu, polis, mahkeme gibi örgütleri ile cezalar, yasaklar gibi önlemleri de burjuvazinin baskı gücü.

Bunlar sınıf mücadelesinde burjuvazinin bilinen silahları. Bunlardan ayrı gibi görünen ama aslında sınıf mücadelesini bastırmaktan başka sonucu olmayan bir diğer silah da işçi sınıfının mücadelesini saptırma yöntemleridir. Çok çeşitli taktiklerle "toplumsal barış" gerçekleştirmeye çalışan burjuvazi "kârdan hisse" vererek, "sermayede pay sahibi" yaparak sınıf mücadelesinde işçileri silahsızlandırmaya çalışır. Faşist, sağ, sosyal demokrat, reformist sendika yöneticileri de burjuvazinin bu pek sevdiği "toplumsal barışı" gerçekleştirmek için bütün güçlerini hizmete sunmuşlardır. MİSK ve Hak-İş gibi faşist, gerici sendikal örgütlerle birlikte Türk-İş ve çoğu bağımsız sendikal örgütler de sınıf uzlaşmacısı yöneticileri ile "toplumsal barış"ın hizmetindedirler. Ne var ki burjuvazi doğrudan kendi gücü ve devlet gücüne ek olarak hizmetine sunulan bu güçle de yetinmiyor. Sınıf mücadelesini saptırmak, işçi sınıfının mücadelesini etkisizleştirmek için ilerici sendikal harekete de doğrudan ve dolaylı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Ecevit hükümetinin hazırlayıp reformist sendika yöneticilerine de onaylattığı "toplumsal anlaşma"nın DİSK'e dayatılması ve kabul ettirilmesi "toplumsal barış" için DİSK'in sınıf uzlaşmacılığına itilmesi yolunda önemli bir adım olacaktı. Ne var ki sınıf mücadelesinin bugün vardığı noktada bu hesap boşa çıkarıldı.

Burjuvazinin saldırı yöntemleri zengin bir çeşitlilik gösterir. Yeni yöntemler geliştirmedeki ustalığı da bilinir. Şimdilerde bir yandan yeni yöntemler geliştirilirken, bir yandan da bilinen, denenmiş yöntemler yeniden piyasaya sürülüyor.

Bilinen yöntemlerin başında da "devrimci" yaftalı sendikaların piyasaya sürülmesi geliyor. Devrimci Maden-İş adlı sendika CHP'nin en gerici unsurları tarafından kuruldu. Hemen ardından "sol" görünümlü taze kanla takviye edildi. Devrimci Maden-İş'te CHP'nin en gerici unsurları ile maocular birleşti. İşçi sınıfının öncü kolu metalurji işçileri, özel olarak da DİSK'in en mücadeleci işçilerinin örgütü Maden-İş hedef seçildi.

Metalurji işçileri ve Maden-İş eskiden beri burjuvazinin sendikal planda en çok saldırdığı alan. Sendikal alandaki görevlerini başaramayan Maden-İş üst yönetiminin sendikayı siyasi örgüt gibi kullanması da burjuvazinin işini kolaylaştırdı. Eski DİSK yönetiminin başlattığı DGM Kanununa karşı "hedef ve biçimi somut şartlar ışığında gerçekçi ve geçerli nitelikte olmayan ve doğru örgütlenmeyen" direnişten burjuvazi yeterince yararlandı. Maden-İş'in öncü, militan binlerce üyesini işyerlerinden, dolayısıyla sendikadan uzaklaştırdı. MESS (Madeni Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası) Maden-İş'i bir kere daha köşeye sıkıştırdı. MESS'e bağlı birçok işyerinde birden toplu sözleşme görüşmeleri çıkmaza sokuldu. Kısa bir süre önce militan üyelerinin binlercesini yitirmiş Maden-İş, uzlaşmacı, oportünist üst yönetimin yanlışları ile bir darbe daha yedi. Uzlaşmazlık konusu olan hemen bütün noktalar sözleşmeye konuldu ve Maden-İş yönetimi grup sözleşmesini imzaladı. Arkasından yapılan her yanlışa bir kılıf bulmadaki ustalık, yenilginin sloganını buldu; ama bu kez biraz utangaç olarak: "DGM'yi ezdik, MESS'i dize getirdik."

Aslında biraz daha dize getirilmiş olan Maden-İş idi. Burjuvazi cepheden saldırıya hazırlandı. Maden-İş'e bağlı işyerlerinde sendika değiştirmeler, toplu istifalar başladı. Sendika üst yönetimi bu saldırıyı kolaylaştırmak için elinden geleni yaptı. Sosyalist işçiler sendikadan ihraç edildi, patronlarla anlaşarak işlerine son verdirildi. Saldırıyı göğüslemek için yapması gerekenlerin hiç birini yapmayan yönetim birbiri ardına verdiği siyasi demeçlerle durumu idare etmeye çalıştı.

Burjuvazinin sınıf mücadelesindeki genel çıkarları yanında MESS patronlarının özel çıkarları da saldırının yoğunlaştırılmasını gerektiriyor. 1979'un Eylül'ünde MESS'le Maden-İş arasında 84 işyeri için sözleşme imzalanacak. MESS bu yıl dayatarak kabul ettirdiği grup sözleşmesini daha kolay imzalatmak istiyor. Onun için Maden-İş'e burjuvazi adına bir cephe de, CHP'nin en gerici unsurları ile maocular tarafından açıldı. Bu tür saldırılar her zaman oldu, bundan sonra da olacak. İşçi sınıfı bu ve benzeri türden saldırıları püskürterek deney ve güç kazanır. Ancak, yapılması gerekenleri doğru yöntemlerle yapmak şartıyla.

Sendikal harekette ipliği pazara çıkmış bazı "profesyoneller"le maocular Maden-İş'in işyerlerine saldırıyorlar. İstanbul'un Silahtar bölgesini ve bu bölgedeki Türk Demir Döküm Fabrikasını saldırının baş hedefi olarak seçtiler. Her türlü yalana ve sahteciliğe başvurarak uğursuz görevlerini başarmaya çalışıyorlar. Maden-İş yönetiminin bütün zaaflarından ve yanlışlarından doğrusu ustaca da yararlanıyorlar. Buraya kadarı olağan görülebilir. Sınıf mücadelesinde ilk kez karşılaşılan olaylar, yöntemler olmadığı için olağan görülmeli. İşte tam burada daha önceleri zararları yaşanmış, bilinen bir yanlış yöntem Maden-İş yönetici çevrelerince yeniden piyasaya sürüldü. Yönetimle yakın ilişkiler içindeki bir gençlik örgütünün öğrenci üyelerine "işçi sınıfını kurtarma" görevi verildi. Kalabalık öğrenci grupları işçilerin oturdukları kahveleri basmaya, Silahtar'da terör estirmeye giriştiler. "Devrimci şiddet" diye Silahtar bölgesinin, Demir Döküm'ün işçileri üzerinde baskı kurulmaya, "ikna olmayanlar" dövülmeye başlandı. Bugüne kadar "işçi sınıfı adına" kendi kendilerine misyon verenlerin neler yaptıkları ve nerelere vardıkları biliniyor. Yakın tarihimizde "işçi sınıfını kurtarmaya" niyetlenen öğrenci grupları işi Türkiye İşçi Partisi'nin Genel Merkezi'ni silahlı baskınla soymaya kadar vardırmışlardı. TİP'in daktilolarına, teksir makinesine ve diğer eşyalarına "halkımız adına" el konuldu. Türkiye İşçi Partisi'nin tabelasını bile sadece karşıdan görmüş olanlar "Partiyi kurtarmak" için il, ilçe kongrelerini bastılar. "Devrimcilik adına", "halkımız adına" ne kadar yanlış varsa yapıldı. Şimdi de "işçi sınıfı adına" yapılıyor. Sanılıyor ki "işçi sınıfı adına", "halkımız adına" ne yapılırsa doğrudur, iyidir. Bu düşüncenin bir adım ötesinde "yeni sol"un ideologları Fanon, Debray, Marcuse vardır. Onların arkasında da burjuvazi.

12 Mart öncesi iki üç yıl bu yanlışların en yoğun yaşandığı dönem oldu. Maceracılığı işçi sınıfının politik hareketine sokmak için her türlü yol denendi. Örgütlü ve kitlesel mücadeleyi engellemek için yapılabileceklerin çoğu 1968-71 arası kısa döneme sıkıştırılarak yapıldı. Önce öğrenci gençliğin, işçi sınıfının politik örgütünden, onun çizdiği hattan ayrılmasına çalışıldı. Hızla kitlesel boyutlara yükselen ilerici gençlik hareketi içine çeşitli kanallardan sokulan maceracılık burjuvazi açısından en önemli sonucun doğmasına yaradı. İlerici gençlik hareketi maceracılığın etkinleşmesi oranında kitleselliğini yitirdi. Goşizm gençlik hareketini burjuvazinin dayattığı bir mücadele alanına sürüklemek görevini üslendi. Silahlı, bombalı çatışmalar yaratıldı ve gençlik hareketine silah girdiği oranda da faşist hareket etkinlik sağlamaya başladı. Gençlik içinde geliştirilen yanlışlar işçi sınıfının politik örgütüne bulaştırılmak istendi. Politik örgüt, kitlesel ve örgütlü mücadelenin dışındaki yöntemleri kesinlikle reddedince de politik örgütün inkarı dönemi açıldı. "İşçi sınıfı adına" yeni "cepheler", "ordular", "partiler" kuruldu. Hepsi de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin kitleselleşmesine ket vurduğu ölçüde zararlı oldu.

12 Mart aşıldıktan sonra "hatalarını gören(!)" her türden sapkın akım, birdenbire işçi sınıfını farketti. Daha önce "halkımız adına" yapılanlar da artık "işçi sınıfımız adına" yapılmaya başlandı. Herkes bir "parti" kurdu. Bir yandan da bütün dernekler ve sendikalar kendini parti saymaya, Parti'nin fonksiyonlarını yerine getirmek için uğraşmaya başlanıldı. Sendikal hareket içinde işçi sınıfı partisinin politik denetimi altında çalışmak yerine, kendisini parti yerine koymaya hazır yeteri kadar "profesyonel" vardı. Kendi dar grup çıkarlarını işçi sınıfının çıkarlarına tercih edenlerle bu "profesyonel" sendika yöneticilerinin buluşması kolay oldu.

Elbette ki bütün bu olumsuz gelişmelerden işçi sınıfı mücadelesi zarar gördü. Sendikal harekette küç
ama, aynı zamanda bu yanlışların kitleler gözünde mahkumiyeti için de önemli adımlar atıldı.

İşçi sınıfı her mücadeleden yeni kazanımlarla çıkar. Daha deneyli, daha bilinçli ve örgütlü olarak yanlışlar aşılır. Her konuda olduğu gibi yanlışlar aşılırken de sınıf mücadelesinin acımasız yasaları işler. Yanlışların, ihanetlerin "iyi niyetle - kötü niyetle" yapılmış olması da pek birşeyi değiştirmez.

Seyir defteri 1979

BÜYÜK SERMAYENİN ŞAH'ÇILIĞI

"— Türkiye'yi bir avuç haine bırakacak değiliz..."

Günden güne faşizmin yerli-yabancı ekonomik, politik odaklarına teslimiyet güvenceleri veren CHP hükümetinin, AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'den aldığı ödül yukarıdaki sözlerdir.

Demirel, geçtiğimiz haftanın başında AP Genel Merkezinde Altındağ'lı delegelerle sohbet toplantısı yaparken, "sağlı-sollu" İrfan Özaydınlı kafasına da şöyle sesleniyordu:

"— Zalimlerle uğraşmak kadar kolay birşey yoktur. Zafer daima adaletindir. CHP'nin haktan, adaletten, merhametten nasibi yoktur. İşkence yapanlar mutlaka allahtan belalarını bulacaklardır..."

Demirel bu sözleri söylerken AP Genel Merkezinin diğer odalarında, 12 Mart'ların Faik Türün'leri, Ali Elverdi'leri bulunuyorlardı ama, her nasılsa Eskişehir Sıkıyönetim Komutanı arkadaşları Özaydınlı, allah'ta takılıyordu...

AP'NİN ALARM BORUSU

Başbakan Bülent Ecevit'in 10 gün süreyle İskandinav ülkelerine yaptığı resmi ziyarete denk düşürülen bu saldırı, önceki hafta açıklanan "Adalet Partisi'nin Büyük Türk Milletine Seslenişi" başlıklı Genel İdare Kurulu bildirisi ile açıklanan savaş borusunun sürdürülmesiydi.

Adıgeçen AP Genel İdare Kurulu bildirisi, hükümetin "esasen meşru bir kuruluş zemini bulunmadığını" ilan ediyor ve "aziz milleti" mücadeleye çağırıyordu.

Mücadele için ilk çağrı "Türk köylüsü, Türk esnaf ve sanatkarı, Türk müteşebbisine" yapılıyordu. Bu kadar laftan sonra, AP, onları "istedikleri işte çalışmak, istedikleri işi tutmak, çalıştırdıkları işi geliştirmek, istedikleri yere istedikleri gibi gidebilmek, yaşamak ve mal-mülk edinmek için" mücadeleye çağırıyordu!..

AMERİKAN LOBİSİNDEN GELEN SES

Türkiye'deki Amerikan lobisinin seçkin temsilcilerinden Metin Toker de, İran Şahı ile yaptığı görüşmeyi anlatıyor, "Bir Türk olarak" diye başladığı sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"— Tam doğumuzda bir siyasi boşluğun, daha doğrusu bir kaosun oluşması bizi sevindirmez.."

Şah'ın durumunu Türkiye gözetleme kulesinden seyredip ilgili mercilere sunmaya çalışan bu personel, Hürriyet'teki yazısına şöyle devam ediyordu:

"— Böyle bir durumda, Şah bitti, diye sevinç çığlıkları atmakla yetinmek anlamsız bir çılgınlıktır. Onun yerine, ne gelmesinde Türkiye'nin yararı bulunduğunu düşünmenin ve bunun gerçekleşmesinde nasıl bir katkımızın olabileceğini hesaplamanın şimdi tam zamanıdır..."

SABANCI'NIN YOLU

Bu arada Sanayi Odaları Birliği Başkanı Sakıp Sabancı da, İzmir'den sesini yükseltiyordu; artık "iktidar ile muhalefet elele olmalıdır" diyordu. Sabancı'nın parlamentodan umudu kalmamıştı, şunları söylüyordu:

"— Sorunları dünkü hükümetler çözemedi, bugünkü hükümet çözemez, yarınki hükümetler de çözemez.."

Doğrusu bu ya, en dobra dobra konuşan buydu: "Küçük tasarruf sahiplerinin birleştirilip, şirketlerde hissedar olup akılcı ve ülke yararına yeni yatırımlara gitmek yerine, hükümetin hazırladığı tasarılar (arsa al - arsayı sakla, bununla zengin ol) yolunu açık bırakıyordu..."

Babasının geçtiği yolların aşındığını söylemek isteyen Sabancı'nın canını sıkan hususlardan biri de, toplu sözleşme, sendikal baklar gibi vakit geçirici alışkanlıklardı.

ÇANKAYA'DA BİR KUYRUK

İşte aynı günlerde bu konuyu da vukufla Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu yükleniyordu. Konfederasyonun 1977 yılı "İşgücü Maliyeti Araştırması" sonuçlarını açıklayan İbrahimoğlu "karanlık" tabloyu açıklıyordu:

"— Konfederasyonumuzun araştırması ülkemizde sendikalaşma oranının yüzde 87,4 olduğunu göstermiştir. Bu durum Türkiye'de OECD ülkelerine kıyasla fevkalade yüksek bir sendikalaşma hareketinin mevcut olduğunu belirlemektedir..."

Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri toplumsal anlaşma ile dahi devlet hazinesinin omuzlayamayacağı bir yükün altına girdiği yalanını atarak, "Bu durum bütün ekonomiyi kapsayacak şekilde teklif ettiğimiz ücret politikasına olan büyük ve acil ihtiyacı vurgulamaktadır" diyordu..

Cinayet mangalarına silah, faşist çetelerin silah ve mühimmat gereksinimi için de sermaye çevrelerinden alabildiğine para toplama çalışmalarıyla meşgul siyasal kuruluşun ve yan örgütlerinin ne yaptıkları malul olduğuna göre, bu tabloya Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonunun hükümete karşı aldığı "direniş" kararını eklemek gerekecektir.

AP İstanbul Milletvekili Hüsamettin Tiyanşan'ın genel başkanı bulunduğu Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu namındaki bu örgüt geçtiğimiz haftanın ortalarında Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e başvurarak randevu talebinde bulundu. Turan Güneş ve Metin Toker'den sonra, onla-

---

FAŞİST KATİLLER TİP ÜYESİ MEHMET ALAYBEYOĞLU'NU ADANA'DA KATLETTİ

Faşist cinayet mangaları Adana'da Türkiye İşçi Partisi üyesi Mehmet Alaybeyoğlu'nu katlettiler. Sıtma Savaş Bölge Müdürlüğünde işçi olarak çalışan ve Adana Eğitim Enstitüsünde öğrenci olan Mehmet Alaybeyoğlu Sümer mahallesindeki evine giderken faşistlerin toplu saldırısına uğradı. Alaybeyoğlu önce dövüldü, daha sonra da çok yakından ve sırtından kurşunlandı.

Adana'da nefretle karşılanan bir cinayetin ardından TİP Adana İl Örgütünce cenaze töreni düzenlendi. Düzenlenen törene Türkiye İşçi Partililerin yanısıra GENÇ-ÖNCÜ, TÜS-DER, TÜM-HAS-İŞ ve İGD katıldı. Perşembe sabahı Devlet Hastanesinden alınan cenaze, Türkiye İşçi Partisi İl Merkezine getirildi. Yapılan saygı duruşundan sonra TİP Başakanlık Kurulu üyesi Osman Sakalsız kısa bir konuşma yaptı. Sakalsız konuşmasında Alaybeyoğlu'nun partili kimliğini bir kez daha vurguladı ve şunları söyledi: Son bir ay içerisinde partili arkadaşlarımızdan on kişiyi katleden faşistler susacağımızı, gerileyeceğimizi sanıyorlarsa aldanıyorlar. Mücadelemiz devam etmekte, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kurtuluşunu gerçekleştirmede sonuna kadar kararlıyız. Mehmet Alaybeyoğlu arkadaşımız bu uğurda savaşan bir partiliydi. Arkadaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyor ve mücadeledeki kararlılığımızı bir kez daha tekrarlıyoruz."

İl Örgütü önünden alınan cenaze Alaybeyoğlu'nun Partili arkadaşlarının ve yakınlarının elleri üzerinde garajlara kadar götürüldü. Adana'da ilk kez hiç bir slogan atılmadan ve son derece disipli olarak yapılan yürüyüş Adana'lı emekçiler tarafından büyük bir saygıyla izlendi. Yol kenarında biriken emekçilerin kortej geçene kadar yerlerinden kımıldamadıkları ve cenazeyi sessiz bir saygıyla selamladıkları görülüyordu. Bütün yürüyüş boyunca Mehmet Alaybeyoğlu'nun büyütülmüş Parti kimlik kartı nişanlısı ve bir partili arkadaşı tarafından taşındı.

Alaybeyoğlu'nun cenazesi bir grup partili arkadaşının eşliğinde doğum yeri olan Kadirli'nin Mürfet köyüne götürüldü. Mürfet köyünde Mehmet Alaybeyoğlu tüm köyün katıldığı bir törenle toprağa verildi.

Mehmet Alaybeyoğlu iki ay içindefaşistler tarafından katledilen onuncu Türkiye İşçi Partiliydi. Ama Alaybeyoğlu nun bir neferi olduğu mücadele gün geçtikçe daha da güçleniyor. Onun ölümünün hemen ardından TİP Adana örgütüne yapılan üyelik müracaatları bunu kanıtlıyor.

SARGIN: "SON İKİ AYDA ON YİĞİT EVLADIMIZI YİTİRDİK"

Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Nihat Sargın; Adana İl Örgütü üyesi Mehmet Alaybeyoğlu'nun öldürülmesi üzerine bir bildiri yayınladı. Sargın şöyle dedi:

"Emperyalizm ve tekelci büyük sermayenin beslediği faşist cinayet şebekeleri planlı saldırılarını sürdürüyor.

"Adana il örgütü üyemiz Mehmet Alaybeyoğlu faşist saldırı sonucunda bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde hayatını kaybeden son arkadaşımız oldu. Partimiz son iki ayda on yiğit evladını yitirdi.

"Zonguldak'ta Parti binamızın bombalanmasından sonra Adana'da bir üyemizin daha öldürülmesi faşist saldırıların planlı bir şekilde Partimizi hedef seçtiğini göstermektedir.

"Hükümet faşist odakların üzerine gideceği, cinayet şebekelerini açığa çıkaracağı yerde yeni baskı yasalara getirmeye çalışıyor. Cinayetlerin faillerini ortaya çıkarmak; herkesin bildiği saldırı örgütlerinin üzerindeki perdeyi kaldırmak için hiçbir yeni yasaya ihtiyaç yoktur. Mevcut yasaların hiçbiri de cinayetleri, silahlı-bombalı saldırıları hoşgören bir hüküm taşımıyor. Hükümetin görevi faşist saldırganlığa karşı işçi, emekçi sınıfların en etkin silahı olan kitle hareketlerini engellemeye çalışmak değil, demokrasi ve halk düşmanı gerici-faşist odakların üzerine cesaretle yürümek olmalıdır."

TİP ZONGULDAK MERKEZ İLÇE BİNASI BOMBALANDI

Türkiye İşçi Partisi Zonguldak Merkez İlçe binası 18 Aralık gecesi faşist çeteler tarafından bombalandı.

TİP Zonguldak Merkez ilçesini hedef alan saldırı, son zamanlarda Partiyi hedef alan sistemli ve planlı faşist tertiplerin bir parçasıydı.

Başbuğ bir süre önce Zonguldak'a gelerek bir gövde gösterisi düzenlemeye kalkışmıştı. Zonguldak'lı işçi ve emekçilerin Başbuğ'un bu denemesini bozguna uğratmalarından sonra kentte faşist terör yoğunlaşmıştı. Bu terörün son hedefi TİP örgütü oldu.

Tanıkların emniyete verdikleri bilgilere göre patlamadan 5 dakika önce ÜGD üyesi Hasan Taşkıran TİP binasının önünden koşarak kaçmış, uzaklaşmıştı. ÜGD üyesi Taşkıran polis tarafından önce gözaltına alındığı halde, sonradan serbest bırakıldı.

Öte yandan ÜGD Başkanı Cengiz Güner ve kardeşinin de aynı gün TİP Merkez ilçe binasının çevresinde görüldüğü de belirtiliyordu. MHP il binası TİP örgütünün 150 metre kadar ötesindeydi ve 8-10 kişilik bir grubun patlama ertesinde sabaha karşı MHP binasından çıktığı da görülmüştü.

Saldırı olayından sonra başlatılan soruşturmanın geçen süreye rağmen sonuç vermemesi, Zonguldak İl emniyet teşkilatında, saldırı olayının gerçek faillerini görmeme kastinin ağır bastığı konusundaki kuşkuları pekiştirdi. Haberlere göre bazı ilgililer, TİP binasındaki patlamayı gülünç bir "tüp patlaması" nedenine bağlama çabası içindeydiler. Oysa mahkeme bilirkişi eliyle tesbitte bulunmuş, bilirkişi, patlamanın tahrip gücü yüksek olan bir bombayla gerçekleştirildiğini saptamıştı.

Unutulmasın ki, ne faşist çetelerin saldırıları, ne de bu saldırıları örtbas etme çabaları, işçi sınıfının bilimsel sosyalist militanlarını yıldıramayacaktır.

nın da Cumhurbaşkanına anlatacakları birşeyler vardı...

Bir önceki hafta Çankaya köşkünde Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e görüşlerini ileten kontenjan senatörlerinin parlak fikirleri kamuoyunda ilgi ve dikkatle, çokça da ibretle izlenmişti. Cumhurbaşkanına yapılan öneriler arasında Fransa'daki 5. Cumhuriyet örneğinden çıkılarak dolambaçlı yerlere uzanan çözümler vardı...

Terörle, silahland rılmış faşist çetelerle, kanla cinayetle örtülmeye çalışılan politik dar boğazlarda, büyük sermayenin bir başka önemli müşkülü daha vardı. 1979 yılı özel sektörde toplu sözleşmeler dönemiydi ve bu yıl stoklar da hemen hemen hiç yoktu... Toplu sözleşme masalarında, her türlü tertip ve manevra olanaklarına karşın stoksal güven yoktur...

1979 yılına adım atarken büyük sermaye, toplumsal demokratik muhalefetin yakıcı dinamiğiyle tanışmanın ve göğüs germekte güçlük çektiği ekonomik, demokratik, politik mücadele alanlarının kendi hesabına giderek daraldığını görmenin kabusu ve paniğini yaşıyordu. Gırtlağına kadar suç olan batakta sermayenin son sözleri "faşizm 'dir. Suçluluğun verdiği panik ve şaşkınlık, Şah'ı bırakıp, Şah'çılığa sarılacak oranda şaha kalkmıştır.

Şah'çılık ezilecektir...

Geniş tabanlılar

Perde önünde oynayanlar malum: Türkeş'ler, Demirel'ler. Ve bunların cinayet pazarına sürdükleri çeşitli dereceden besleme çeteler...

Perde arkası da malum: Yerli-yabancı tekeller ve malum örgütler...

Bir de kulistekiler var: Her devirde sahne ile soyunma odası arasında oynayanlar...

Burjuvazi, sınıfsal çözümsüzlüğünün dayattığı koşullarda yeni sahneler kurarken, oyunun nitelik ve gereğine göre kulis kadrolarını seferber ediyor. Yakın geçmişteki örnekler: Nihat Erim'ler, Sadi Koçaş'lar, Naim Talu'lar, Ferit Melen'ler, Tağmaç'lar, Gürler'ler ve benzerleri...

Burjuvazi, on yılların deney ve tecrübeleriyle sahneyi kuruyor, oyunu sahneye uyguluyor...

Ne var ki, köprülerin altından çok sular geçti. İşçi sınıfı, emekçi kitleler de zengin deneyler edindiler. Burjuvazinin sabıka kayıtları kabarık.

1978'lerin sonunda burjuvazinin kopya kağıtları mahkum ediliyor. Oyun, komediye dönüşüyor. Ama oyuncular ciddi...

Kulisin en çok puan toplayanları da şunlar:

Zeyyat Baykara, Metin Toker, Adnan Başer Kafaoğlu, Kemal Cantürk, Hüsamettin Çelebi, Muhsin Batur, Nezih Demirkent, Ümit Haluk Bayülken, Turhan Feyzioğlu, Turan Güneş, Güneri Cıvaoğlu, Kamran İnan, Coşkun Kırca, Kemal Kayacan, Haluk Ulman, Oğuz Aygün...

Kadro bu kadar dar değil ama çeşitli dallarda üstlendikleri görevleri bugünlerde gözünü kırpmadan yerine getirenler bunlar.

Bu "geniş tabanlı"lara dikkat!..

BİLİM ADAMLARI FAŞİST TERÖRÜ LANETLİYOR:

Bilimsel düşünceyi katledemeyeceksiniz

FAŞİST CANİLER KİRLİ ELLERİNİ TOPLUMUN TÜM EMEKÇİ KESİMLERİNİN YANISIRA SİSTEMLİ BİR BİÇİMDE BİLİM ADAMLARINA DA UZATIYORLAR. BU KANLI VAHŞET BİLİMSEL DÜŞÜNCEYİ KATLETMEYİ, BİLİM ADAMLARINI SUSTURMAYI AMAÇLIYOR. GERİCİLİĞİN TARİHTE ÖRNEKLERİ DEFALARCA GÖRÜLEN BU EVRENSEL TAKTİĞİNE İLİŞKİN OLARAK BİLİM ADAMLARI YÜRÜYÜŞ'ÜN SORULARINI YANITLADILAR.

● Doç. Dr. M. Zafer ÜSKÜL
Eskişehir İ.T.İ.A

Bilim adamlarına yönelen saldırı ve cinayetleri bilime olan düşmanlıktan ayırma olanağı elbette yoktur. Gerici güçler, kurulu düzenin sürmesini isteyen egemen güçler tarih boyunca bilimin aydınlığına karşı çıkmışlardır ve şimdi de karşı çıkmaktadırlar. Dikkat edilirse, saldırıya uğrayan ya da öldürülen bilim adamları, cübbelerinin altına sığınıp kurulu düzenin sürmesine yardımcı olanlar değil, yerleşik düzenle bütünleşmeyen ilerici öğretim üyeleridir. Saldırılar ve cinayetler, onların uğraşı bilimin aydınlığına ve akılcılığına yönelmektedir.

Bu saldırılar ve cinayetler, ilerici, yurtsever, dürüst, demokrat bilim adamlarını olduğu kadar geniş emekçi halk kitlelerini de yıldırmayı ve sindirmeyi amaçlamaktadır. Bir bilim adamının öldürülmesinin kitlelerin korkutulmasında, yıldırılmasında etkili olacağı hesaplanmaktadır. Emekçi halkın yanında yer alan ve onun bilinçlenmesine katkıda bulunma çabası içindeki bilim adamının saldırıya uğraması ya da cinayete kurban gitmesi, faşist tırmanışın bugünkü aşamada uyguladığı sindirme, yıldırma, korkutma, yoketme planının bir parçasıdır.

Bilim adamı, bu saldırılara karşı yılmadan direnmek zorundadır. Topluma karşı olan görevi bunu gerektirmektedir. Bilim adamı, bilimin aydınlığını ve gerçekçiliğini yalnızca öğrencilerine öğretmekle yetinmemelidir. Bilim adamı halka yönelik aydınlatıcı yayınlar yapmalı, sendikaların eğitim programlarında görev almalı, demokratik halk kooperatiflerine önder ve yardımcı olmalıdır. Bütün bunları yaparken de örgütlenmelidir.

● Y.Prof.Dr. Kemali Saybaşılı
ODTÜ İdari İlimler Fak.
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

Faşizm kapitalist sistemi, özellikle büyük sermaye ve iş çevrelerinin çıkarlarını korumayı amaçlayan bir siyasal görüş ve örgütlenme biçimidir. Amaçlarının gerçekleştirilmesi ancak otoriter bir devletle sağlanabileceği için temelde demokratik bir siyasal sisteme kesinlikle karşıdır. Bu nedenle, demokratik siyasal sistemin işlemediğini kanıtlayarak kendi otoriter devlet modelini bir alternatif olarak kamuoyuna sunmak amacıyla demokratik sistemi, güçleri ve düşünceyi yıpratmaya yönelik terör ve sabotaj eylemlerine girişmektedir.

Faşist örgütlerin demokratik güçlere, ilerici demokrat aydın, öğrenci ve bilim adamlarına yöneltttiği saldırıları, işlediği cinayetleri bu çerçevede görmek ve değerlendirmek gerekir kanısındayım. Demokrasi yıprandığı ve demokratik düşünce susturulduğu ölçüde faşist devletin siyasal şansı artacaktır.

Demokratik güçlere düşen görev bu mücadeleyi bilinçli bir biçimde sürdermek ve demokrasinin başarısını sağlamak, bilim adamlarına düşen görev de demokratik ve bilimsel düşünce özgürlüklerini savunmak ve en azından mücadeleye katkıda bulunmaktır.

● Doç.Dr. Rıdvan Karalar
Eskişehir İ.T.İ.A.

Faşizmin bilime düşmanlık duymaksızın ve bilimi kendi amaçlarına hizmet eder duruma sokmaksızın dal budak salması olanaksızdır. Çünkü faşizm bilim dışılıktır. Bilimin nesnelliğinden duyulan korku, bu nesnelliği korumakta titizlik gösteren bilim adamlarını doğrudan bir hedef durumuna sokar.

Ülkemizde düşünce ve bilim özgürlüğünün bulunduğu söylenemez. Özerk olduğu sanılan kurumlardaki bilim adamlarının çeşitli yasaların (141-142 vs.) baskısı altında didindikleri bir gerçektir. Bu baskılara göğüs gererek savaşım sürdüren gerçek bilim adamlarına orman yasalarını uygulayarak saldırmak, öldürmek son yıllarda işlevlerini büyük ölçüde yitiren yüksek öğretim kurumlarının ülkenin demokratikleşmesinde, tam bağımsızlığını kazanmasında tümüyle suskunlaştırılması amaçlarına yöneliktir. Bilim adamlarını gerçek dostlarından yalıtarak sırça köşklere tıkmak, faşizmin kapıkulu yapmak yada bukalemunlaştırmak, faşist gelişim önündeki engelleyicilerden bir bölümünün daha ortadan kaldırılması demektir.

Bilim adamı toplum üstü değildir. Faşist tırmanışın durdurulması, geriletilmesi ve yokedilmesi için bilim adamı emekten yana güçler yanında yerini almalı. Kokmaz-bulaşmazlık, yılgınlık ve kişisel kurtuluş kaygıları, ülkesini ve halkını gerçekten seven hiç bir kişi ve hiç bir bilim adamı için söz konusu olamaz.

● Prof.Dr. Ayşe Baysal
Hacettepe Üniversitesi

Bilim adamlarına yapılan saldırıyı bilim duşmanlığında ayırmak olanaksızdır. Bilim, daima doğruyu ve gerçeği gösterir. Bilimsel düşünen birey safsataya inanmaz, hayali amaçlara yönelmez ve akıl dışı davranışlarda bulunmaz. Bilimsel düşünen birey daima gerçeği ve doğruyu bulmak için çalışır ve kendisine telkin edilen görüşleri bir süzgeçten geçirme gereği duyar. Bu tür insanlar neyin halk yararına, neyin halk zararına olduğunu kolay kavrar, körü körüne telkin edilen ideoloji doğrultusunda koşullandırılamaz. Bu nedenle öğrencisini bilimsel düşünmeye, doğru ve gerçeği araştırmaya yönelten bilim adamı akıl ve gerçek dışı safsata ideolojiyi yaymak, halkın sömürülmesine dayalı iktidarını gerçekleştirmek istiyen güçlerin baş düşmanıdır. Onlar, bilimsel düşünen bireylerin kendi ideolojilerinin militanları olamayacağını çok iyi bilirler. Onun için de var güçleriyle gençlerin, bilimin gösterdiği doğruluk, gerçekçilik, insanı sevme niteliklerinden uzaklaşmasını isterler. İşte son günlerde gerçek bilim ve sanat adamlarının birbiri ardından katledilmesi, gençlerin bilimsel düşünmeye yöneltilmesini önlemek amacıyla yapılmaktadır.

Bilim adamı bilim ahlakına uymak zorundadır. Bilim adamının ödevi, bilimsel araştırma yapmak, bulgularını doğru olarak değerlendirmek ve sonuçları öğrencilerine, toplumuna ve insanlığa yaymaktır. Bu özgürlük ve olanak bilim adamlarına sağlanmadığı zaman o ülkede bilim yapılıyor denemez.

● Doç.Dr. Metin Yeldan
A.Ü. Ziraat Fakültesi

Hergün yinelenen saldırıların, cinayetlerin öğrencileri izleyerek son aylarda bilim adamlarına da yoğun bir biçimde yönelmesi, faşist terörün nasıl bir tırmanma içinde olduğunu açıkça göstermektedir. Saldırganlar, Orhan Yavuz, Yalçın Sanalan, Bedrettin Cömert, Server Tanilli, Bedri Karafakioğlu ve son olarak Necdet Bulut gibi bilim adamlarını hedef olarak seçmişlerdir. Ancak asıl seçtikleri hedef, bu bilim adamlarından da öte üniversitelerdir, yüksek öğretim kurumlarıdır, bilimdir. Bilim adamlarına yapılan saldırılarla, işlenen cinayetlerle düşünceleri, bilimsel çalışmaları ve yansız öğretimi baskı altında tutmak, bilim adamlarını yıldırmak, sindirmek, kaba kuvvetle susturmak amaçlanmakta ve böylece bu yılgınlıktan yararlanılarak üniversiteler, sadece egemen sınıfların hizmetine sokulmak istenmektedir. İstenilen, kendi amaçlarına uygun susturulmuş üniversitelerdir. Faşist saldırıların, cinayetlerin, terörizmin sonunda asıl hedefi ise emekçi kitlelerin, ilerici ve demokratik örgütlerin demokratik hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmak ve hatta iç kargaşalıklara kadar dönüşen olaylar sonucu iktidarı ele geçirmektir. Öğretim üyelerine yapılan saldırılar, uygulanan planın yalnızca bir parçasıdır.

Bu durum karşısında bilim adamlarına düşen görevler nelerdir?

Bir bilim adamının herşeyden önce bilimsel gerçekleri olduğu gibi yansıtması, yılgınlığa düşmemesi, bilimsel doğruluktan ayrılmaması gerekir. Bilim adamı terörizmin gerçek amaçlarını bilimsel inceleme ile halka sergilemelidir. Ancak belirtmek gerekir ki faşizme ve emperyalizme karşı konulması ve başarı sağlanması, disiplinli ve örgütsel bir mücadele ile işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, ilerici ve demokratik güçlerin etkinliklerini gösterebilmelerine bağlıdır. Bilim adamları bu demokratik güçler yanında yerini almalı, onlarla dayanışma içinde bulunmalıdır. Öte yandan hükümete büyük görevler düşmektedir. Hükümet, terörizmi kesinlikle önlemek zorundadır. Bu ise ancak terörizmin kaynağına cesaretle gidilerek sağlanır. Bilim adamları, bu yönde hükümete uyarıcı nitelikte yardımcı olabilirler.

Doç.Dr. Türker Alkan
A.Ü Siyasal Bilgiler Fakültesi

Gelişen ülkelerin somut ve bilimsel gerçekliği kendi içinde devrimci bir görüşten yana olmayı gerektirir. Gelişen ülkelerde insanlar "tutucu" bile olamazlar, ancak "gerici" olabilirler. Böyle bir ortamda, toplumsal gerçekliği bilimsel yöntemlerle saptayıp ortaya koymaya çalışan kişi, yaptığı işin gereği ve zorunlu sonucu olarak toplumsal siyasal-ekonomik yapı değişikliğinden yana olmak durumundadır. Gelişen ülkelerin olguları devrimcidir. Gerçek bir bilim adamını betimleyen en önemli nitelik ise, bilimsel yöntemlerle saptanan olgulara saygılı olmaktır.

Bilim adamlarına yöneltilen saldırıların en önemli nedenlerinden birisi, toplumsal yapı değişikliğinden yana olmak zorunda bulunan bilim adamlarını, dehşet ve korku ile sansür etmektir. Onları "susarak yalan söylemeye" zorlamaktır. Susan ve "yansızlaşan" bilim adamı, (giderek faşistleşen) sağcı güçlerin yanında yer alıyor demektir.

Bu koşullar altında bilim adamının yapması gereken, bilimsel verilerin ve bulguların onu götürdüğü yere çekinmeden gitmektir: dosttan, düşmandan ve kendisinden korkmadan.

MHP: TEKELCİ SERMAYENİN VURUCU GÜCÜ

Son aralarda MHP yanlısı basında, MHP sözcülerinin 4. Beş Yıllık Plana ilişkin olarak TBMM'nde yaptıkları konuşmalar çarşaf çarşaf yayınlanıyor. Bu yazılarda dile getirilen görüş ve düşünceler hem MHP'nin ekonomik programını sergiliyor, hem de bu program ile tekelci sermayenin çıkarları arasındaki yakın ilişkiyi açık seçik gözler önüne seriyor. Böylece MHP'nin kimden ve kimlerden yana olduğu, toplumun hangi kesiminin vurucu gücünü oluşturduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bu nedenle, sözkonusu yazıların ana noktaları üzerinde dikkatle durmak gerekiyor.

EMPERYALİZMİ GÜCENDİRMEYİN!

Örneğin Başbuğ Türkeş'in konuşması, özellikle dış politika ile ekonomik politika arasındaki ilişkiyi sergilemesi açısından önem taşıyor. Adının başında "milliyetçi" kelimesi bulunan bu partinin lideri, açıkça, emperyalizme teslimiyet politikasının sürdürülmesini istiyor. CHP hükümetinin bugüne kadar pek somut sonuç vermediği bilinen dış politika arayışlarına bile karşı çıkarak, bu durumu planın dış finansman gereği ile ilişkilendiriyor: "8 Milyar dolarlık dış finansman bulmayı öngören bir plan hazırlayacaksınız ve bu finansmanı NATO üyesi olan, Ortak Pazar üyesi olan müttefikimiz, dostumuz ülkelerden temin etmeyi tasarlıyacaksınız ve dış litikamızın üzerine şüphe şürecek, Türkiye'nin güvenilir müttefik olup olmadığı konunda şüphe yaratacak, Türe'nin hükümetinin Türkiye' dış politikasını nereye götüeği konusunda şüphe yaratasınız. Bu şekildeki beyanlar üncü Beş Yıllık Planla bağnaz, Türkiye'nin yararlarıyla ... bağdaşmaz. (Hergün, 2 Aralık 1978, s.4)

Bu sözlerin anlamı açıktır: Aman Türkiye'nin güvenilirliği konusunda emperyalist güçleri kuşkuya düşürmeyelim! Yani örneğin Sovyetler Birliği'yle ve diğer sosyalist ülkelerle ekonomik ve ticari işbirliğini geliştirerek, onlarla politik anlaşmalar yaparak, NATO'nun patronu olan "müttefiklerimizin" şevkini kırmayalım! "Üçüncü Dünya" denilen ülkelerle birlikte saf tutarak, "hiç gereği yokken" sömürgeciliğe, emperyalizme karşı, lafla da kalsa beyanatlar vermeyelim!

ANTİ-KOMÜNİZM UMACISI

Diğer MHP sözcüleri de, tıpkı liderleri gibi, bu noktayı vurguluyorlar. Örneğin Genel Başkan Yardımcılarından ve MHP'nin "veliaht prens" Agah Oktay Güner. "Türkiye'yi dış politikada her gün Türkiye'nin ne olacağı endişesine götüren tavrın" sakıncaları üzerinde uzun uzun durup, bu tavrın yabancı sermayeyi nasıl olumsuz olarak etkileyeceğini ilan ediyor. (Hergün, 12 Aralık 1978, s.4) Diğer Genel Başkan Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu ise, Sovyetler Birliği ile yapılan anlaşmaya, "daha önceki hükümetlerin dikkatle kaçındığı uzun vadeli anlaşmayla Türkiye'nin ticareti ve ekonomisi Rusya'nın kontrolüne bağlanmış olacaktır," sözleriyle saldırıyor. (Hergün, 15 Aralık 1978, s.4)

Somuncuoğlu, böylece, günümüzde Türkiye'nin dış ticaretinin ve ekonomisinin, dış ticaret içinde en önemli paya sahip olan emperyalist ülkelerin denetiminde olduğunu, dolaylı olarak ilan etmiş oluyor. Sosyalizmin hiç bir ülkeye ticaret yoluyla gelmediğini, buna karşılık, emperyalist-kapitalist sistemdeki sömürünün en önemli aracını ticari ilişkilerin oluşturduğunu gizlemeye çalışarak, kocamış "antikomünizm" umacısını yeni bir kılıfla piyasaya sürüyor.

Aslında tüm MHP sözcüleri aynı sonuca varıyorlar: Türkiye emperyalizmle olan ilişkilerine gölge düşürecek tüm girişimlerden kaçınmalıdır. Bu konuda Somuncuoğlu daha da ileri gidiyor: "Bugün dünyadaki bütün kredi kaynakları, İslam ülkeleri dahil, IMF'nin yeşil ışık denilen müspet raporuna bakmaktadır" dedikten sonra ekliyor: "Bu gerçeği görmek demek, Türk ekonomisini, Türk parasının değerini bu teşkilatın emrine vermek demek değildir." (Hergün, 15 Aralık 1978, s.4)

BÜYÜK SERMAYEYLE AYNI AĞIZ

MHP'nin şiddetle karşı çıktığı politikalardan bir diğeri ekonomide kamunun ağırlığının, denetiminin arttırılmasıdır. Bu konuda sermayenin sözcüleri ile, örneğin, Agah Oktay Güner'in söyledikleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu özdeşliği görmek için Plan tanıtma toplantılarında sermayenin sözcülerinin söylediklerine kısa bir göz atmak yeterlidir.

Ankara Sanayi Odası Başkanı Mehmet Yazar sözü edilen toplantıda şöyle diyordu: "Kamu sektörü enerji başta olmak üzere alt yapı ve demir-çelik, alüminyum gibi temel ara malı sahalarında yatırım yapmalı, diğer imalat sanayii yatırımlarına kesinlikle girmemelidir... Biz kamunun özellikle genel gelişmeyi hızlandırıcı alt yapı yatırımlarını ve toplumun refahına yönelen eğitim, sağlık gibi sosyal yatırımları ve özel teşebbüsün giremediği bazı ara malı imalat yatırımlarını yapmasını savunuyoruz... Plan taslağında kamu sektörü sabit sermaye yatırımları kamu-özel sektör dengesini açıkça bozacak şekilde kamu sektörü lehine değiştirilmiştir. Bu ise, kaynak ve zaman israfına sebep olacaktır. Böyle bir sonucu tasvip etmemiz mümkün değildir,"

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun bu konudaki yakınması ise şöyle dile getiriliyordu: "Hükümetin maden işletmelerinin devletleştirilmesi, demir ithal ve dağıtımının devletleştirilmesi, traktör ithal ve dağıtımının devletleştirilmesi, kamu inşaatlarında ihale usulünün kaldırılarak emanet şeklinin benimsenmesi yönünde attığı adımlar uygulamada özel teşebbüsün faaliyet alanını daraltan, güvenlik ve kararlılık içinde çalışmasını önleyen en belirgin örnekler olmuştur."

TİSK, bu konuda bir tehdit savurmaktan da geri kalmıyordu: Eğer bu tür uygulamalara son verilmezse, "o zaman sadece karma ekonomi ilkesi değil, siyasi rejim dahi tehlikeye düşer."

TEKELLERE ÇALINAN TEHLİKE ÇANI

"Veliaht Prens" ise, devletin ekonomideki ağırlığını arttırmaya yönelik tüm girişimleri, nedenli etkisiz olurlarsa olsunlar, bir "cinnet politikası"nın parçaları olarak niteliyor ve şu soruyu soruyor: "Neden bu hükümet Türk müteşebbisine hayat hakkını çok görmektedir?" MHP olarak bu Planı reddetmelerinin gerekçesi olarak ise, A.O.Güner, planın "hür teşebbüsü" ortadan kaldırmaya yönelik olmasını gösteriyor. Planın içeriğini bilmeyenler, MHP'lilerin ve sermaye sözcülerinin bu görüşlerine bakıp, neredeyse planın sosyalizme geçiş planı olduğunu bile sanacaklardır!

Bu propagandanın amacı, bugünkü CHP hükümetinin büyük sermaye için ölümcül bir tehlike gibi göstererek tekellerin desteğini faşist partinin, faşist darbe heveslerinin arkasına daha sıkı bağlayabilmektir. Ancak, bu konuda AP'nin hakkını da yememek gerekir. MHP'den alınan kopya, daha doğrusu "talimat" ile son AP Genel İdare Kurulu bildirisinde de faşist partinin görüşleri neredeyse aynen yer aldı. Basında yer alan haberlere göre, açıklamayı yapan Genel Sekreter Nuri Bayar "bugünkü hükümet döneminde ekonominin maksatlı olarak tahrip edildiğini, bu yolla toplumda yeni bir toplum düzeni özlemi uyandırılmasının amaçlandığını" söylüyordu.

AP'nin MHP'den aldığı kopyalar bununla kalmıyor. Nuri Bayar yukarda sözü edilen açıklamasında daha sonra şöyle diyor: "4. Beş Yıllık Planda tüm kamu hizmetleri, yatırımlar ideolojik amaçlı kooperatiflere bağışlanmıştır, köylülerin de bu kooperatiflerde ırgat olacaklardır." (Milliyet, 17 Aralık 1978, s.8) MHP Genel Başkan Yardımcısı Güner'in "4. Beş Yıllık Kalkınma Planı'nda yer alan kooperatifçilik anlayışı ve kooperatifçilik tedbirleri hür tarım çiftçisini kooperatiflerin ırgatı yapmaktadır," sözleri daha 14 Aralık'ta Tercüman'da yayınlanan bir yazısında yer alıyordu (s.2)

Bu söylenenlerden ve paralellikten çıkan sonuç açıktır: MHP ve yan örgütleri, emperyalizmin Türkiye'deki çıkarlarının ve tekelci burjuvazinin savunucularıdır. Bu nedenle, faşizm tehlikesini sadece MHP ve yan kuruluşlarıyla özdeşleştirmemek ve bu örgütlerin kapanmasıyla faşizm tehlikesinin kalıcı biçimde ortadan kalkacağını düşünmemek gerekir. Bu vurucu güçlerin ardındaki sınıfsal güçleri görmek, asıl hedefin onlar olduğunu anlamak zorunluluğu vardır. MHP ve yan örgütler'inin kapatılması talebi ancak bu uzun dönemli, geniş kapsamlı amaç açısından önem ve anlam taşır.

Raif Çiçek yeni cinayetler peşinde

MHP'nin Elazığ ve bölgesindeki yüksek rütbeli "görev"lisi Raif Çiçek bitmez tükenmez "dinamizmi"ni kullanmakta devam ediyor. Yürüyüş 186. sayısında Raif Çiçek'in özel "yetenekleri"ni bir bir sıraladı ve bu profesyonel katilin bir an önce cezalandırılması için adli ve idari organları uyardı. Sözkonusu yazıda aynen şunlar belirtiliyordu: "Tezgahlanan yeni oyunlar da bir sonraki perdede görüleceğe benziyor. Bugün faşist saldırganlar, gece cezaevinden dışarı çıkıp, yapacaklarını yaptıktan sonra yeniden içeri dönüyorlar."

Bu söylenenler üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti ki, Raif Çiçek cezaevinden çıktı ve çıkışından hemen sonra da Elazığ'dan olaylar gözle görülür bir artış gösterdi. Elazığ'da önce bir kişi, hemen ertesi gün de beş kişinin öldürüldüğü bir terör ortamı yaratıldı. Faşist kudurganlar Raif Çiçek önderliğinde kent içinde silahlı saldırılar düzenlediler. Aradan birkaç gün geçmişti ki, cinayetleri "becerdikten" sonra, bu kez de Yakup Yılmaz adlı bir öğrenciyi bıçaklamaktan sanık olarak yeniden cezaevine döndü Çiçek ve döner dönmez de Kenan Aykut adlı bir genci bıçakladı.

Raif Çiçek dilediği zaman cezaevine giriyor, dilediği zaman çıkıyor. İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Vali, Emniyet Müdürü vs. Raif'i yalnızca seyrediyor. Bu MHP'li katil daha fazla cana kıymadan, yetkililer görevlerini yapmalılar. Elazığ ve cezaevindeki sorumluları görevinden uzaklaştırmalı ve haklarında ruştuma açmalıdırlar. Hükümeti bu konuda vakit geçirmeksizin gerekli önlemleri almaya çağırıyoruz.

MHP DOSYASI

15 Aralık: Ankara Hasköy Doğu Mahallesi 291 No.lu evinde tabanca ve beş mermiyle birlikte yakalanan MHP Altındağ İlçe Gençlik Kolları Başkanı Ahmet Türkavcı, gönderildiği mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

17 Aralık: İstanbul Bayrampaşa'da önceki gün yaralı olarak yakalanan kişinin, 2 Kasım günü Bayrampaşa Cezaevinden kaçan Ali Oğuzhan Cengiz'in kardeşi Cengizhan Cengiz olduğu anlaşıldı. Cengiz'in biri belinde biri elinde olmak üzere 'Vizör" marka iki tabanca taşıdığı saptandı.

Bir süre önce Yakup Yılmaz adlı bir öğrenciyi bıçaklamaktan sanık ve Elazığ ÜGD üyesi, MHP'li Raif Çiçek cezaevinde bir hükümlüyü bıçakladı.

18 Aralık: Balgat'ta 10 Ağustos gecesi 4 kahvenin taranması sonucu 5 kişinin ölümü, 13 kişinin de yaralanmasına yol açan olayı gerçekleştiren faşistlerden İsa Arınağan ve Mustafa Pehlivanlıoğlu, duruşmada yapılan iddiaları reddettiler. Sanıklar verdikleri ifadede gizli bir örgüt kurduklarını itiraf ettiler.

Bayrampaşa Cezaevinden 2 Kasım günü 12 arkadaşıyla birlikte kaçan ve 7 gün önce Malatya'da yakalanarak İstanbul'a getirilen Vedat Kasımlar'ın firarda olduğu sırada bir kişinin öldürülmesi, iki kişinin de yaralanması olayına karıştığı bildirildi. Vedat Kasımlar, cezaevinden kaçışı Veli Can Oduncu ve Mustafa Baki Gülcan'la birlikte planladıklarını açıklamış ve kaçış sırasında kendilerine dışarıdan da iki kişinin yardım ettiğini bildirmiştir. Açıklamada ayrıca, 1977 seçimlerinden önce AP saflarında çalıştığını, ancak daha sonra sempati duyduğu MHP

"MHP propaganda rehberi"

MHP Goebbels ruhunu yaşatıyor

"(Türkeş) 'Siz Türk çocuklarısınız, Türkiye sizin şehit atalarınızdan kalan kutsal emanettir. Üniversiteler de bu milletin malıdır; *bunları ne pahasına olursa olsun* komünistlere vermeyeceksiniz' demiştir. Bu emri alan ülkücü gençlik her türlü imkansızlık içerisinde *görevini* yapmış, cadde ve üniversiteleri kızıl eşkiyaların tasalhıtundan, 20 genç şehidin kanı pahasına da olsa kurtarmuştır. Hadiseleri yakından izleyen Türk ordusu, tehlikenin büyüklüğünü görme imkanını ve 12 Mart'ı hazırlama fırsatını bulmuştur."

Bu cüretkar sözler, MHP'nin 1973 genel seçimleri için hazırladığı, *MHP Propaganda Rehberi* adlı kitapta yer alıyor. Yukarıdaki satırlarda 12 Mart faşizminin açık övgüsünün de yapıldığı kitap, dönemin koşullarının da uygunluğu nedeniyle, alabildiğine "cesaretli" ifadelerle dolu. O kadar ki, Başbuğ bugün bunların bazılarını inkar bile etmiş durumda. Bugün "Biz komando kampları kurmadık" diye feryat eden MHP, *Propaganda Rehberi*'nde histerik çığlıklarla şunları söylüyor:

"Ülkücü gençler bu maksatla (Türk milletini kıyamete kadar yaşatmak maksadı) yetiştirilmiştir. Yaz tatillerinde kamplarda toplanmuşlardır. Fikren ve bedenen eğitim görmüşlerdir. Tabiatın zorluklarına karşı tek ve toplu mücadele için yetişmişlerdir. Kamplarda hayatları beş vakit namaz esasına göre düzenlenmiş, şafakla kalkmışlar, yatsıda yatmışlardır. Osman Gazi'nin Söğüt'teki yiğitleri gibi kafa-ruh-vücut eğitimini birlikte görmüşlerdir. Kitaplar okuyup tartışmışlar, milli tarihimizi, milli ülkümüzü öğrenmişlerdir. Türk milletini yıkmaya çalışanların fikir ve siyasetlerini, taktiklerini incelemişlerdir. Böylece bu yıkıcı ve bölücülerce fikren mücadele edebilecek hale gelmişlerdir. Kendileriyle fikren mücadele edemeyecek olanlarla da *bedenen dövüşecek şekilde* yetişmişlerdir." (s. 19)

Ve hiç kuşku yok ki, "ülkücü gençlik" aslında da devletin görevi olan(!) bütün bunları, "vatan aşkı"yla yanıp tutuşarak yapacak...

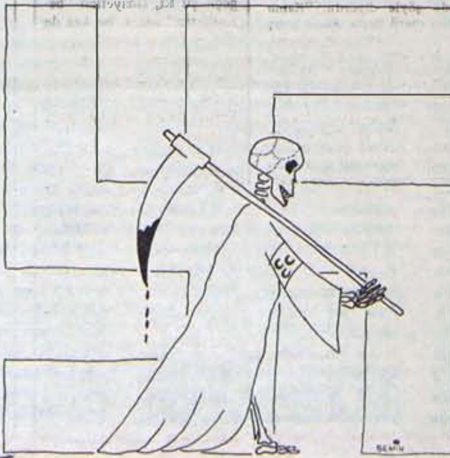
MHP Propaganda Rehberi, hemen her sayfasında Türkeş'i yüzünü kızartacak(!) ölçüde yalanlıyor. Aynen şunlar yazılmış. "Üniversiteleri birer ihtilal üssü olarak seçen komünistlerin oyunlarını böylece bozduk. *Biz devletin görevini yerine getirdik*.. Bizi gençliği bölmekle suçladılar. Evet, biz gençliği böldük. Bölmeseydik hepsi komünist olacaktı.. Bu sayede 12 Mart muhtırası verilmiştir." (s. 31)

Alman nazizmi ve İtalyan faşizmi gençliğe ne kadar önem vermişse, MHP de o kadar önem veriyor. Gençliğin küçük burjuva sınıf özelliklerini, örgütlenmemiş tepkisini sömürmek için Hitler'in propaganda bakanı Goebbels nasıl sahtekarlıklar yapmışsa, bizim yerli aşistler de aynı sahtekarlıkları kullanıyorlar.

Faşizmin demagojileriyle yarattığı etkinlik alanı yalnız gençlikle sınırlı değil. Seslendiği farklı kesimlere, toplumsal kategorilere göre, demagojileri de farklı biçimlere bürünebiliyor. Böylelikle de kitlelerin özlemlerini kendine kanalize etmeye çalışıyor. Yine, çeşitli ülkelerin koşulları da, faşist ideolojinin farklılaşmasına yol açabiliyor.

Dün "üretimin emekçiler tarafından yönetimi ve denetimi" diyen faşistler, MHP Propaganda Rehberi'nde "işçileri fabrikaya ortak" ediyorlar! Aynı Hitler'in "Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi" gibi, Başbuğ'un "Milliyetçi Toplumcu" partisinin *Propaganda Rehberi* de, antikapitalist bir hava içinde. Düzenin her köşesine saldırıyor, kapitalizmi yerden yere vuruyor! Ama sonunda geliyor, özel mülkiyetin kılına dokundurmuyor, temel düsturunu herşeyin üstünde tuttuğunu açıklıyor: *"Sermayeye Güven."*

MHP Propaganda Rehberi, faşist kadrolara nasıl propaganda yapacaklarını anlatmıyor. Kitlelere yönelik olarak hazırlanmış. Bu nedenle, yer yer apaçık itiraflar yer alıyorsa da, başından sonuna adi demagojilerden oluşuyor. Katillerin demagojik silahlarını etkisizleştirmek için, MHP'nin, Başbuğ'un yazıp çizdiklerini birer birer açığa çıkartmak, tüm ilericilerin ve demokratların bütün sekterlikleri, nemelazımcılıkları dışlayarak yapmaları gereken bir görevdir. *MHP Propaganda Rehberi* bizlere bu görevin ne denli ivedi olduğunu gösteriyor. Kitlelerin antiemperyalist, antikapitalist tepkilerini örgütlemek, bilimsel sosyalist hareketin etkinliğini yaygınlaştırmak, derinleştirmek için, zorunlu bir görev bu.

Milliyetçi bir dernek nasıl şantaj yapıyor?

YİGİT GÜNEL

"İyi çocuklardır bizdendir' diye diye şantajla paralar gidiyor Milliyetçi(!) bir derneğe. Olayın ilk halkasında genellikle çalan bir telefon oluyor. Lüks bir işyerinin kimi zaman bir ticarethanenin, kimi zaman lüks bir lokantanın telefonu birden çalıyor. Telefonun ucundaki genç genellikle nazik, bazen sert bir ifadeyle "patron" ile görüşmek istediğini söylüyor.

Telefona gelen patron duyduğu ilk cümle ile şoke oluveriyor.

"– Efendim sizi milliyetçi (!) örgütümüz (....) adına arıyoruz. Milliyetçi dostlarımızla Levent'te ilgi kurma görevi Mecidiyeköy şubemize verildi. Başkanımız (..........) sizi aramamızı bana söyledi. Telefonum (........) adım (..........). Sizden telefon bekliyorum. Sizin örgütümüze 100 bin lira vermenizi uygun gördük. Olayın aramızda geçmesini, polise haber vermemenizi sizin adınıza rica ederiz."

Telefonun kapanması ile, ilk şaşkınlığını atan "patron" hemen düşünmeye başlıyor. Kimlerle bağ kurması gerektiğini gözden geçiriyor. Örnek olayımızdaki kişi önce ortağına başvuruyor. Doğal olarak ortak da aynı şaşkınlığı yaşamaktan başka birşey yapmıyor. Bir çare bulamıyor.

Sonra, başlıyorlar müşterileri arasından kendilerine yardım edebileceklerin kimler olduğunu düşünmeye. Hemen ilk akıllarına gelen milliyetçi (!) bir gazetenin ikinci sayfasındaki fıkralarıyla hergün sola küfürler yağdıran, kaleminden kan damlayan bir yazar oluyor.

Olayı anlatıyorlar. Milliyetçi (!) yazar fazlaca şaşırmıyor ve önerisini bildiriyor:

– İyi çocuklardır. Bizdendirler. Ödeyin...

Sonra daha başka ünlülere baş vuruyorlar. Sürekli müşterileri işveren kuruluşu yöneticisi bir kadifeciye soruyorlar. Yine benzeri bir cevapla karşılaşıyorlar:

– Bu çocuklar iyidir. Yardım etseniz iyi olur. Biz de ediyoruz...

Sonra, bir başka müşteriden akıl almak istiyorlar. Başvuruyorlar. Bu seferki 12 Mart döneminde başından bir kaçırma vakası geçtiği için ünlenmiş bir playboy. O da benzeri bir cevap veriyor:

– İyi çocuklardır. Geçende ben de verdim. Bizdendirler...

Umutları kırılıyor. Ödemekten başka çareleri olmadığını düşünmeye başlıyorlar. Güvenlik kuvvetlerine haber vermeyi akıllarına bile getiremedikleri için "paranın miktarını nasıl düşürebiliriz" yolunda akıl yormaya başlıyorlar. Ve ünlü bir milliyetçi (!) filmci, hem de parti ile yakın ilişkili bir dostlarına(!) telefon ederek ödeme miktarını düşürmeye çalışıyorlar. Ondan aldıkları cevap da benzeri oluyor:

"– Evet, sizden fazla istemişler. Bizim çocuklardır. Yardım edin. Ben de bir telefonla miktarın düşürülmesini bildiririm...."

Telefonlar zincirinin son halkası ilk telefon edilen yere, telefon edilerek düğümleniyor.

"– Kardeşim biz, (.....) dan arıyoruz. (...............) beyle görüşmek istiyoruz. Evet, siz misiniz? Bize bir gelin de isteğinizi görüşelim."

Aradan bir saat geçmeden hiçbir korku taşımayan ağzı zor laf yapan bir genç giriyor müesseseye. Lafa teşekkürle başlıyor. Uzun uzun oturmaktan çekinmiyor. Örgütlerini anlatıyor. Milliyetçiliği yaymak için paraya ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Albayım diyor, başkanım diyor. İnsanlardan isimlerden söz etmekten çekinmiyor.

Bu arada bir telefon çalıyor. Para almaya gelen genç telefona isteniyor.

"– Ama olmaz ki, bize düşen bölge zaten küçücük. Bir Levent, bir Etiler. Orda da kaç dükkan var ki. O kadara olmaz.

Ama konuşmanın sonunda "o kadara olmaz ki" denilen rakkamı kabul ediyor. Müessese 25 bin lira ödüyor. "Patronlar" bir oh çekiyorlar. Söylendiğine göre bu olay böylece sürüp gidiyor...

Eyüp Gençlik Kolları ile ilişki kurduğunu belirten Kasımlar, basın mensupları ile görüşürken de, "Yaptıklarıma pişman değilim. Çünkü bir kez ok yaydan çıktı. Kurtulursam ve üzerime gelmezlerse bu işlerden vazgeçerim; aksi halde aynı yolda devam edeceğim" demiştir.

TMMOB Adana Ziraat Mühendisleri Odası Bölge Başkanı ve ADAKO Genel Müdürü Akın Özdemir, eşiyle birlikte olduğu bir sırada, faşistler tarafından yaylım ateşine tutularak öldürüldü.

Mecidiyeköy ÜGD binasında yapılan aramada tahrip gücü yüksek patlayıcı madde ve bir dinamit lokumu ele geçirildi. Binada bulunan iki kişi de mahkemece tutuklandı.

19 Aralık: Adana Sümer Mahallesindeki bir kahvehaneye açılan yaylım ateşi sonucu Türkiye İşçi Partisi üyesi Mehmet Ali Alaybeyoğlu öldürüldü.

Manisa ÜGD'de yapılan arama sırasında iki kişi üzerinde iki tabanca ve mermi bulundu. Arama sırasında Salihli'de bir süre önce ilerici öğrencileri yaralamaktan sanık ve haklarında gıyabi tutuklama kararı bulunan Kadir Kılınç ve Hasan Güler adlı faşistler tutuklandı.

20 Aralık: Ankara Demetevler'de bir kahvehaneye ateş açılmasıyla ilgili olarak gözaltına alınan 12 kişiden ikisi tutuklandı. Sanıklar olayda kullanılan silahları Karşıyaka ÜGD kitaplığının halen firarda bulunan ikinci başkanından aldıklarını söylediler. Kitaplıkta yapılan aramada Karşıyaka Ülkücü Oba listesi, 2 adet tam, bir adet yarım dinamit lokumu ele geçirildi. Arama sürerken, derneğe gelmek üzere olan bir grup çevredeki güvenlik görevlilerini görmeleri üzerine bir tabancayı yere atarak kaçtılar. Yapılan açıklamada 14 Aralık günü silahla taranan kahvehanede bulunan 7 adet boş kovan ve 4 adet mermi çekirdeğinden bir bölümünün yere atılan tabancadan çıktığının balistik muayene sonucu belirlendiği kaydedildi.

SENDİKAL MÜCADE[LE]

GÜNCEL

MEHMET KÖK

İşçi sınıfımızın yüzyıla yaklaşık direnişlerinin, ekonomik örgütlenmelerinin, politik ve ideolojik mücadelelerinin tarihinde her aşamada farklı düzeylerde karşısına çıkan, gitgide karmaşıklaşır gibi gözüken, ama özünde aynı kalan bir temel engeli var: Burjuvazinin kontrolü.

İşçi sınıfımızın kendi sendika örgütlerine kavuşabilmeleri için verdikleri mücadele çok uzun sürdü. Ama bu mücadelenin her aşamasında kazanılan her mevzi burjuva kontrolünün engellemeleri ve saptırmacalarına karşı savaşılarak korundu.

Sendikal örgütlenme özgürlüğünün, toplu sözleşme ve grev haklarının elde edilmesi çalışmalarının başlarında burjuva kontrol mekanizması çok kaba ve doğrudandı. CHP'nin tek parti olduğu dönemde işçi sözcüleri çoğunlukla Parti'ye, hükümete, yani egemen sınıflara doğrudan bağlıydı. Bağlı olunması için gerekli baskı yasaları, araçları vardı. İşçi sınıfınızın kendi örgütlenmesini burjuvaziden bağımsız kılabilecek olan ideolojik, politik bağımsızlığına, yani partileşmesine nefes aldırmayarak, burjuvazi, kontrolünü çok geniş ölçüde uygulayabildi. Toplu sözleşme ve grev hakkından yoksun olduğu fakat sendikal birlikler kurabildiği sıralarda da işçi sınıfınuz, o dönemlerin hükümetlerinin, siyasi polisin ve işçi içindeki hükümet ve patron ajanlarının üzerlerinde kurdukları kıskaçtan hiç bir zaman ferahlamadı.

İşçi sınıfımızın politik ve ideolojik örgütlenme sıkıntı ve zorlukları içinde bulunduğu dönemler işçilerin aldanma ve sapmalarına, bölünmelerine kolaylık sağlayan bir ortam yaratıyordu. Burjuvazi bu durumun tam bilincinde olduğundan sosyalist bilinçlenme ve örgütlenmeye, işçi sınıfının partileşmesine herşeyden fazla karşıydı.

TÜRK-İŞ VE DİSK'İN DOĞUŞU

Kontrollü sendikacılığın tohumları sınıf mücadelesi tarihinin içinde saklıydı. Ne zaman toplu sözleşme ve grev haklarının tanınması kaçınılmaz bir tarihi zorunluluk halini aldı, o zaman bu sulanan, beslenen ve yetiştirilen burjuva kontrollü sendikacılık da meyvesini verdi. Türk-İş baştan böyle doğdu. Ne var ki sınıf mücadelesinin içinde gerçek sınıf sendikacılığının tohumları da vardı. Çünkü işçi sınıfının yalnız ülke çapında değil, tüm dünya çapında yürüyen ideolojik ve politik mücadelesinin de birikimleri ve ürünleri vardı. Yetersizdi; fakat geleceğin kurtuluşunu temsil etmesi ve gelişmesinin kaçınılmazlığı ergeç bu ürünü olgunlaştıracaktı.

1961'de TİP'in kuruluşu ve gelişmesi ile birlikte işçi sınıfımızın tarihsel ideolojik ve politik mücadele birikimi akacak kanalını buldu. İşçi sınıfının aydınlarının sahipliğinde ve bilimsel sosyalist ideolojinin önderleri bularak Partinin sosyalistleşmesi sürecinde sınıf sendikacılığı anlayışı da serpildi, gelişti ve yayıldı. DİSK'in boyvermesi de, tohumlarının sınıf mücadelesinin emek tarafında atılmış ve politik, ideolojik önderliğince sulanmış olmasındaydı.

Türk-İş sendikacılık anlayışı ve pratiğiyle burjuva kontrolünün işçi sınıfı içindeki kolu rolünü oynarken DİSK sınıf sendikacılığı anlayış ve pratiğini yaydı.

12 Mart'a kadar sosyalist işçilerin sendikal mücadele perspektifleri tekti: DİSK'i güçlendirmek, örgütlemek. DİSK'in savunduğu sendikacılık ilkelerini yaymak ve Türk-İş'in sendikalarında egemen olan ve yalnız TİP'e karşı işleyen, partilerüstü sendikacılık şeklinde savunulan sarı, Amerikancı görüşü çürütmek.

Bu hedeflerle çalışan sosyalist işçiler bir hayli yol aldılar. DİSK, 15-16 Haziranlardan da geçerek yaşadı ve bugünlere geldi. Türk-İş sendikalarına hakim olamadı, bünyesinden kopmalar oldu. Yönetimin içyüzü tabandaki işçilerce yaygınca anlaşıldı. Ve Türk-İş'in "sendikacılık ilkeleri" iflas etti.

İşçi sınıfı hareketinin 1970 yılındaki TİP'in 4. Büyük Kongresince noktalanan ivmesine, sağ ve 'sol' sapmalardan arınarak Partinin büründüğü bilimsel sosyalist kişiliğe, burjuvazi dayanamadı. Bilindiği gibi 12 Mart'la birlikte işçi sınıfının politik hareketi darbe yedi. Parti kapatıldı.

TARİHİN TEKRARI

12 Mart'la birlikte ve o günden bugüne işçi sınıfı hareketinin gelişmesine paralel olarak, burjuvazi, sendikal hareket üzerinde birara kaybeder gibi olduğu kontrolü tekrar kurmak üzere yeni manevralara girdi.

Şimdi günümüzde tarih bir üst düzeyde yeniden tekrarlanıyor. Gündemde yine burjuvazinin kontrolüne karşı sosyalist işçileri bekleyen çetin mücadele görevleri var. Ancak bugün burjuva kontrol mekanizmasının biçimi, yürütücüleri ve ilkeleri dün olduğu gibi doğrudan ve kaba değil. İşin özü aynı: Yalnız Türk-İş saflarını değil, DİSK de dahil tüm sendikal mücadele alanını kaplayan ve bir üst düzeyde hortlayan eski bir ilke önümüze çıktı. Yalnız TİP'e karşı, yani yalnız işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisine karşı çalışan ilke: "Partilerüstü Sendikacılık."

SENDİKAL ALANDA GÖRÜNÜM

Günümüzde sendikal mücadele alanını tehdit eden burjuvazinin kontrol isteklerinin kaynağı neresidir? Burjuvazinin işçi hareketini kontrol mekanizmasının ideolojisi nedir? Ve burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki kontrolünü sağlayan araçları kimlerdir? Kimler sendikalar üzerindeki burjuva denetimine yardımcı olmaktadırlar? Burjuvazinin yeni manevraları nasıl bozulur?

Bu soruları yanıtlayabilmek için sendikal mücadelenin temel kurumlarını, yöneticilerine ve tabanlarındaki işçilere hakim olan düşünceler açısından ele almak, kısaca bugün sendikal mücadelenin içinde bulunduğu manzarayı göstermek gerekiyor.

MİSK'i ele almayacağız. MİSK, işçi düşmanlığı ile sendikacılığı, kısa vadede elde edebileceği görünüşteki başarılar ne olursa olsun, uzun vadede asla bağdaştıramaz. İşçi düşmanlığı ile sendikacılığın uzlaşmaz olması bir yana çağımızın, faşizmin ve nazizmin içyüzünü ortaya çıkarmış olması bakımından da MİSK'in gelişme şansı yoktur. Tarihte ver aldığı biçimde yeniden bir aldatma için zaman çoktan geçmiştir. MHP'nin kitlelerce anlaşılması ve terkedilmesi en kolay işçiler arasında, en cabuk işçiler arasında olmaktadır.

Türk-İş bünyesinde iki sendikacılık anlayışı bulunmaktadır. Bu iki anlayıştan AP-MHP çizgisinde olan sendikalar kof ve işçisinin güvenini yitirmiş sendikalardır. Kamu sektöründe yer almış olmaları, bazı büyük sendikaları devlet ve burjuva desteğinde avakta tutabilmeleri, korkulacak birşey değildir. Bugün bu sendikaların tabanı harekettedir. İşçiler yöneticilerini gitgide daha iyi tanımaktadırlar. Ayrıca bu sendikalar Türk-İş içerisindeki ideolojik ve örgütsel hakimiyetlerini de yitirmişlerdir, hızla da gerilemektedirler.

Türk-İş bünyesindeki "sosyal demokrat" denilen sendikalara ve oynadıkları rollere daha çok dikkat etmek gerekiyor. Bu sendikalar antikomünistlik çizgilerini korumakla birlikte geçmişteki politikalarını gözden geçirmişler ve işçi sınıfı hareketinin aldığı yolla birlikte ve büyük ölçüde sosyalistlerin ideolojik, politik etkinliklerinin yayılması ile birlikte birtakım sarı sendikacılık anlayış ve ilkelerini terkediyor görünümüne girmişlerdir. Ancak bugünkü hükümetin toplumsal anlaşma önerisine balıklama giren ve işçileri hükümet ve dolayısıyla burjuvazinin ekonomik politikasına doğrudan bağlama yoluna girenler de bu sendikalardır. İşte bu sendikalar CHP ile birlikte burjuva kontrol mekanizmasının bugün için başlıca kurumları olma durumundadırlar. Ancak CHP'nin ekonomi politikasının iflasıyla birlikte bu sendikaların yöneticileri de tabanlarındaki işçileri tatmin edemez duruma gelmişlerdir.

DİSK'TE TASFİYECİLİK

DİSK, bünyesini oluşturan işçilerin ve önder işçilerin mücadele anlayış ve geleneklerinden ötürü sınıf ve kitle sendikacılığının bu konfederasyon içindeki birikimini kolay kolay elinin tersiyle itememekte ve sosyalist görünümlü çözümlemeler yapmakta, sosyalist bir dil kullanmaktadır. Ancak DİSK içindeki sosyal demokrasinin manevrasını hep bilmekteyiz. Sosyalizm havarisi görünümünde olanların göz boyamaları ardında DİSK bünyesinde, önce, sosyalistlerin yönetimindeki sendikalar eritilmiş, sonra da sendikalarda ve iş-

...LEDE İŞÇİ SINIFININ GÖREVİ

yerlerindeki sosyalist işçiler tasfiye edilmişlerdir. Bu anlayış ve uygulama devamı etmekte ve DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar fiilen en büyük güçlerinden, önder işçilerinden yoksun bırakılmaktadırlar. DİSK'in içinde süren bu tasfiye anlayışı başta TİP'liler olmak üzere dürüst ve çalışkan tüm ilerici, demokrat işçilere yönelmiştir. DİSK ve DİSK'e bağlı bazı sendikalarca TİP'e ve TİP'lilere karşı uygulanan, partilerüstü sendikacılık anlayışının bu yeni biçimi, kısa zamanda DİSK ve bağlı sendikaların fiilen sınıf uzlaşmacılığı çizgisine getirme yolundadır. Yöneticilerinin sözdeki tutarlılıkları eyleme yansımamakta DİSK gerek ekonomik mücadele anlayışı, gerek demokratikleşme sürecindeki yeri ve anlayışı, gerekse politik görüş ve anlayışlarıyla bilimsel sosyalizmin gerektirdiği bağımsız işçi sınıfı politikası çizgisinden uzaklaşmaktadır, daha doğrusu uzaklaştırılmaktadır. Ancak DİSK ve bağlı sendikaların işçileri gittikçe hızlanan bir bilinçlenmeyle yöneticilerini daha iyi tanır duruma gelmektedirler.

DİSK dışında örgütlenme, DİSK dışında kalma çabaları içinde olan ve bazı bölgelerde yerel sendikalar durumunda kalmaktan öteye gidemeyen bağımsız sendikacılık anlayışları, eğer sarı sendikacılıktan kaynaklanmıyorsa, büyük çoğunluğuyla maocu ya da goşist fraksiyon, hizip ve 'siyaset' sendikacılığı olmaktan öteye gidemiyor. Bu sendikacılık çabalarının işçi sınıfının sendikal birliğini bölmek ve baltalamaktan başka yararı yok; gelişme ve başarı şansı da yok. Bu küçük sendikaların işçileri de politik bilinçlenmeden yoksun bırakılıyor. Bazı ekonomik haklarını elde etmek uğrunda yönlendiriliyor bile olsalar sosyal demokrat anlayışın dışına yönlendirilmiyorlar. Bu küçük sendikalara da hakim kılınan sosyalistlik anlayışı, partili olmak düşmanlığından, TİP düşmanlığından geçiyor.

BURJUVA KONTROLUNUN ARAÇLARI

Kısaca bu görünümü çizdikten sonra ortaya açıkça hangi tehdidin işçi sınıfının boynunda Demokles in kılıcı gibi sallandığı ortaya çıkıyor: Sendikalara sosyal demokrasinin tasallutu. Burjuvazinin işçi hareketini kontrol mekanizmasının bugün öne çıkan ideolojisi sosyal demokrasi, Türkiye'de de bu işin partisi CHP'dir. Burjuvazinin kontrol isteklerinin başlıca kaynağı da burasıdır. Burjuvazinin işçi üzerindeki kontrolünü sağlayan ve sağlatmak için düşündükleri araçları da sendikaların ve bağlı oldukları federasyon ve konfederasyonların içinde yer alan, bu işin bilincinde olan görevli sendikacılardır. Ancak işçi sınıfının en ilerici kesimlerini tehdit eden burjuva denetimine kimler yardımcı olmaktadırlar? Bu soruyu açıkça yanıtlamak gerekiyor.

Bu sorunun yanıtını önce kısaca verip sonra açmak gerekir: Kısaca her kim ya da hangi anlayış, sendikal mücadele alanında, işçileri politik partilerinden, Türkiye İşçi Partisi'nden uzaklaştırmak amacıyla, yer alıyorsa, onlar burjuvazinin kontrol mekanizmasının yardımcı parçalarıdırlar. Elbette sendikal hareket içinde bilimsel sosyalistler dışında da her türlü politik eğilimde işçiler yer alacaktır ve yer alması zorunludur. Fakat sendikalarda politik görüş özgürlüğü başka şeydir, bilimsel sosyalizme düşmanlığı amaç edinmek ayrı şeydir. Bu ikincisi, burjuvaziye hizmet etmekten başka anlam taşımaz. Nedenlerine bakalım.

Yukarıda Türkiye'deki sendikal mücadelenin içinde yer alan kuruluşların görünümünü verirken Türk-İş ve DİSK bünyesindeki sol görünümlü sendikacılardan bahsetmiştik. Bu sendikacıların başta şube yönetimleri, daha sonra işyeri temsilcilikleri ve bazı hallerde de üst yönetimlerde, ayrıca sendikaların eğitim yayın, örgütlenme işlerini yürütmekte kullandıkları kimseler TİP'liler dışında her 'siyaset'ten sağlanmaktadır. Şube yönetimlerine maocu ya da goşistler alınabilmektedir. Şu veya bu 'siyaset' içinde yer alanları sosyal demokratlar kullanmaktan hiç çekinmemektedirler. Çünkü onların merkezi, bağımsız bir sınıf siyaseti gütmedikleri, politik ve ideolojik tutarlılık ve disiplin içinde olmadıklarını bilmektedirler. Partisiz mücadele eden, "sızmacı" anlayışa sahip goşistler sendikanın bir yerinde bulunabilmeyi işçi sınıfına hizmet sanarak, çoğu zaman, "kullanıyoruz" sanıp, burjuvazi tarafından kullanılmaktadırlar. Maoculara ve goşistlere gelmeden bile sosyalist olma iddiasında olan grupların DİSK içinde şimdiye kadar oynadıkları rol bu söylediklerimizin en güzel kanıtıdır.

MAOCULUK VE GOŞİZM

Maoculuk, burjuvazi için bulunmaz antisovyetik yapısıyla çok elverişli bir oyuncaktır. Maocular örgüt bozgunculuklarıyla işçileri partilerine karşı kışkırtan işlevleriyle, yüzü açığa çıkan sendika yöneticilerine karşı burjuvazinin öne sürdüğü kimselerdir. Uvriyerist sloganları, goşizan, bozguncu eylemleri ve örgütsüzlükleriyle maocular hem işçi muhalefetinin doğru kanala akmasını önlemekle, hem örgüt bozgunculuklarıyla da sosyal demokratları güçlendiren ikili görev görmektedirler. Sendika yönetimlerine muhalefet biçimleri işçilerin bazılarını sendika yönetimlerine bağlamakta, bazılarını ise doğru kanala girmekten alıkoymaktadır. Bazen de maocular sendika şube yönetimlerinde ve işyeri temsilciliklerinde sosyal demokratların doğrudan hizmetinde tam bir sosyalizm düşmanlığı ve sosyal demokrasinin kraldan çok kralcı bir kuyrukçusu rolünü oynamaktadırlar.

Görüldüğü gibi maocular, daha doğrusu antisovyet konumlarını ön plana geçirmiş her grup ve fraksiyon, istenilen zamana ve yere göre burjuvazinin kontrol mekanizmasının bulunmaz birer parçası olabilmektedirler. Herhangi bir ilke, tutarlılık ve politika, herhangi bir merkezi yönlendirme açısından hiç birşey vaadetmeyen antisovyetik fraksiyonlar sendikal mücadele alanının en zararlı haşaratları oldukları gibi, sosyal demokratların da sosyalistlere karşı kullanmaktan en çok hoşlandıkları kimselerdir. Antisovyet grupların sızmacı anlayışları, fırsatçılıkları, antidemokratik eğilimleri ve goşistlikleri aşağı yukarı aynı kişilik karakterlerini taşıyan kaşarlanmış 'sol' sendikacıların arayıp da bulamadıkları niteliklerdir. Maocu, goşist 'devrimciler' işçileri bazen örgütlerinden koparmakta, bazen koparacakları yerde örgütlerine bağlamakta, bazen oy verilecek yönetimlere oy verdirmemekte, bazen de oy verilmeyecek yönetimlere oy verdirmekte; yani ne zaman ve nerede isterse burjuvazi bu grupları kullanabilmektedir.

Goşist zihniyetin egemen olduğu bazı sendikaların yönetimleri ise bulundukları federasyon veya konfederasyonlarda egemen sosyal demokrat zihniyetin devamında, bulundukları yeri işçi sınıfı hattından uzak tutmakta rol oynuyorlar. Tabanlarındaki işçileri ise politik bilinçten ve partileşmeden uzak tutarak burjuva kontrol mekanizmasının ayrılmaz parçası olan konumlarını güçlendiriyorlar.

TİP DÜŞMANLIĞI = BURJUVA KONTROLU

Burjuvazinin kontrolü, bu kontrol mekanizmasında sosyal demokrasinin, CHP'nin işlevi ve CHP'li sendikacıların işçileri kontrol işlevinde maoculuğun, goşizmin ve diğer sapkın akımların yeri tek bir noktada birleşiyor. Burjuvazi, sosyal demokrat CHP'li sendikacılar eliyle ve maoculuğun, goşizmin diğer sapkın akımların yardımıyla temel bir amaca yöneldi: Türkiye İşçi Partilileri ve TİP'i sendikal mücadele alanından uzaklaştırmak. Daha da özetlersek şöyle anlatabiliriz: İşçilerin TİP'e yönelmesini önlemeye çalışmak demek, sendikal mücadelede burjuva kontrolünü sağlamaya çalışmak demektir. Artık yeni partilerüstü sendikacılık anlayışı bu. Eskisi de böyleydi. Peki, işin karmaşıklaşan yanı neresi? İşin karmaşıklaşan yanı, eskiden gericiler TİP düşmanı sendikacılığı partilerüstü politika olarak savunuyorlardı, şimdi 'sol'cular, 'devrimci'ler TİP düşmanı sendikacılığı yeni partilerüstü politika olarak savunuyorlar. İşin içine maocular, goşistler, her türden 'sol' akım girdi.

İŞÇİLERİN EN ACİL GÖREVİ BURJUVAZİNİN BU MANEVRASI NASIL BOZULUR?

Bir kere şunu çok iyi kavramak zorundayız: Burjuvazinin bu manevrasının bozulması antifaşist birliğin gerçekleşmesinden ayrılamaz. Şu şekilde söyleyelim: Antifaşist güç ve eylem birliğinin sağlanması, giderek örgütlü birleşik güç olma çabalamaları, burjuvazinin TİP'e karşı yöneltiği bu saldırının geriletilmesi süreciyle içiçedir. Antifaşist güç ve eylem birliği giderek örgütlü birleşik güç olma mücadelesi aynı zamanda sosyal demokrat sendikacılık anlayışı ve onun kuyruğundaki maocu, goşist sendikacılık anlayışlarıyla da mücadele içinde oluşacak ve pekişecektir. Bu süreç TİP'in etkinliğinin artması, büyümesi ve yaygınlaşması sürecidir.

O halde:

* Sendikalar içinde örgütlenmek ve sendikalarımızın gücünü artırmak için,
* Sendikalarımızın mücadelesini daha etkin bir biçimde yönlendirmek için,
* Sendikalarımızın niteliğini geliştirebilmek için,
* Maoculuğu, goşizmi, her türlü sapmayı sendikalardan söküp atmak için,
* Gerici sendika yönetimlerini çökertebilmek için,
* Antifaşist birliğin oluşabilmesi için,
* Burjuvazinin işçi üzerindeki kontrolünü kırabilmek için,

Herşeyin başı olan ve herşeyden önce gelen en acil görevi bilelim: Türkiye İşçi Partisi düşmanlığına izin vermemek, bu eğilime her yerde ve her durumda kesinlikle karşı çıkarak onu etkisizleştirmek, Türkiye İşçi Partisi'ne omuz vermek, O'na üye olmak ve üye kazanmak görevi işçileri bekliyor.

Büyük öğretmen boykotu güncelliğini koruyor

MEHMET KOÇ

Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) ile İlkokul Öğretmenleri Sendikası (İLK-SEN) tarafından gerçekleştirilen büyük öğretmen boykotu, aradan dokuz yıl geçmesine karşın güncelliğini koruyor. Çünkü, 1969'un 15-18 Aralık günlerinde ilerici, demokrat ve sosyalist 109 bin öğretmeni boykota sürükleyen temel sorunlar bugün de çözümlenmiş değil. Üstelik bu çözümsüz sorunların boyutları daha da büyümüş... Ve bir de "can güvenliği" sorunu çıkmış ortaya.

Neydi 1969'un sorunları ve öğretmenlerin bu sorunların çözümüne ilişkin talepleri?

Öğretmenler öncelikle Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki yabancı uzmanların ve "Barış Gönüllüleri" adlı casusların uzaklaştırılmalarını ve ABD'nin üretim artığı süt tozlarının okullarımızdan çekilmesini istiyorlardı. Bu sorun boykottan bir süre sonra çözümlendi. Gerçekten uzmanlar ve barış gönüllüleri uzaklaştırıldılar. Süt tozları da okullara girmez oldu. Ne var ki uzmanların görevlerini işbirlikçi eğitim plancıları üstlendi; süt tozlarının yerini de "beslenme" adlı bilimsel (!) bir uygulama aldı.

TÖS'lü ve İLK-SEN'li öğretmenlerin dört günlük boykot süresince yazılı ve sözlü olarak kamuoyuna duyurdukları ve çözümünü talep ettikleri; eğitimde fırsat eşitliğinin sağlanması, programların demokratikleştirilmesi, çalışanların yönetime katılması, yoksul halk çocuklarının her türlü öğrenim giderlerinin devletçe karşılanması ve öğretmenlik mesleğinin güvence altına alınması gibi temel akademik istemleri bugün için çözülmüş değil.

İşte boykotun güncelliğini koruma nedenlerinden biri.

Büyük öğretmen boykotu demokrasi mücadelesi açısından da güncelliğini koruyor. Boykotçu öğretmenlerin siyasal istemleri arasında anti-demokratik yasaların kaldırılması, 'Anayasanın tastamam uygulanması", kamu personeline grev hakkı tanınması, personel yasasının yeniden düzenlenmesi... gibi konular yer alıyordu. 12 Mart faşist baskı döneminde, değil Anayasanın tastamam uygulanması, pekçok madde anti-demokratik bir biçimde değiştirildi, kamu personelinin sendikal hakları gasbedildi, temel hak ve özgürlükler kısıtlandı.

Büyük öğretmen boykotunun dile getirdiği sorunlardan biri de öğretmenlerin geçim zorluklarıydı. Geçmişten geleceğe sürüp giden bir dert. Bu sorun da tüm çözümsüzlüğüyle yine ortada. Ve yine güçlü bir eli, elleri ve vurulacak neşteri bekliyor.

Şimdi demokratik öğretmen hareketinin önünde, boykotla öne çıkarılan ve kamuoyunun gözleri önüne serilen bu sorunların çözümü için verilecek mücadelenin örgütlenmesi yatıyor.

Buraya kadar söylenenler boykotun ve benzeri mücadele biçimlerinin güncelliğiyle ilgili. Bir de boykotun yol göstericiliği ve öğreticiliği var. Asıl önemli olanı da bu.

Bugün bir eylem hazırlığına girişilse, "eylem ve ajitasyonun devrimci içeriğini saptamak üzere" on dört "grup" ortaya çıkacaktır. Büyük bir ihtimalle uzun süren tartışmalardan sonra eylem platformu "anlaşmaya varamadığından" dağılacaktır. Kalan "gruplar" öğretmenlik mesleği dışında ne varsa tartışıp sonunda "eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik" ilkesinin altına imza atıp, eylemlerini yapacaklardır. Böylesi bir "eylem" cürmü kadar da yer yakmayacaktır. Artık kamuoyu bu cins "eylemleri' kanıksamıştır.

Dokuz yıl öncesinin slogan ve talepleri ortaya atıldığında, yani 1969'un 15 aralık sabahında fitil ateşlendiğinde gerçekten ortalığı bir yangın kaplamış ve 147 bin öğretmenin 109 bini okulların kapılarına kilitleri asmışlardı. Çünkü talepler kitlenin somut özlemlerini yansıtıyordu. Ve halkla dirsek temasını yitirmemiş bir örgütün üyeleri halkla kol kola mücadelelerini sürdürüyorlardı.

Boykotun en büyük öğretisi budur. Bütün öğretmenlere ve öncelikle demokratik öğretmen hareketi içinde "yöneticilik" iddiasını sürdürenlere.

Silahtarağa'da neler oluyor

SELİM MAHMUTOĞLU

Silahtar, çok sayıda fabrikanın bir arada bulunduğu aynı zamanda da işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu İstanbul'un ünlü bir bölgesi. Silahtar'ın ünü, işgallerden, boykotlardan, 15-16 Haziran'lardan gelir. Bu eylemlerde başı çeken Sungurlar, Rabak, Elektrometal ile birlikte Türk Demir Döküm işçilerinden gelir. Bu fabrika işçilerinin 1969'da patron ve sarı sendika çemberini kırmak, DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına geçmek için tarihimizin en büyük işyeri işgallerinden birini yaptıklarını sanırım bilmeyenimiz çok azdır. 15-16 Haziran'da bölgede başı çekmelerini ve tüm civar fabrika patronlarının yüreğini hoplatan eylemlerini de öyle.

Ancak Silahtar'dan, özellikle Demir Döküm'den bahsederken birşeyi de unutmamamız gerekiyor. Şovenizmin, mezhepçiliğin en çok körüklendiği,zaman zaman bu fabrika işçilerinin kürt, laz, göçmen diye kamplara bölünmek istendiği, hatta bu durumun işçilerin birbirlerini fabrikaya sokmamasına kadar vardırıldığını da hatırlayalım. Üstelik bunları, üyesi olmak için ölüm dahil her şeyi göze aldıkları Maden-İş Sendikası yöneticilerinin salt kendi koltuk hesapları, seçim hesapları için körüklediklerini hiç ama hiç unutmayalım.

Her neyse şimdilik konumuzun dışında bunlar. Konumuz "Silahtar'da neler oluyor?" Özellikle Maden-İş'in kalesi diye bilinen Demir Döküm'de neler oluyor. Aslında Demir Döküm'de olanlar başka yerlerde olanın bir devamı veya etkin önlemler alınmaz ise Maden-İş'ten yoğun bir biçimde kopmanın önemli bir başlangıcı olabileceğinin işaretlerini taşımaktadır. Metalurji işkolunda bulundukları il'in en büyük fabrikaları olan, İzmir'de METAŞ, Bursa'da TOFAŞ, Kocaeli'nde GAZAL ve daha nicelerinden sonra Demir Döküm'de çalışanların da Maden-İş'ten ayrılması, daha doğrusu ayrılmak zorunda bırakılması üzerinde durulması, nedenlerinin ortaya çıkarılmasını gerektirecek kadar büyük öneme sahiptir. Çünkü bu fabrikadaki her eylem yalnız bu bölgeyi, bu işkolunu değil, genel olaraktüm işkollarındaki işçileri etkilemekte, eylemleri bütün yurtta yankılanmaktadır.

Bugüne kadar hep olumlu, ilerici eylemleriyle tanıdığımız demir döküm işçilerinin, bugün yanlış, kötü örnek olacak son girişimlerini eleştirmeden önce buna hakkımız olup olmadığını ve genel olarak Maden-İş üyelerini sendikalarından ayrılmaya zorlayan nedenleri yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

Örgütsel bütünlüğün sağlanması ve korunmasının temel koşulu örgüt içi demokrasinin işlemesidir. Örgüt içi demokrasinin işlemesinin önemli göstergelerinden biri de, üyelerin kararların oluşmasında söz hakkı olması, yönetime talip olma, yöneticilerini seçme hakkını özgürce kullanabilmesidir. Seçme seçilme hakkının üzerine gerekçesi ne olursa olsun hiçbir engel, sınır konulamaz.

Bu nitelikte olmayan veya bu niteliğini yitiren örgütler er veya geç dağılmaya mahkum olup, üyelerinin şu veya bu sendikaya savrulmasını, ne yaparlarsa yapsınlar, hangi yöntemleri kullanırlarsa kullansınlar önleyemezler.

Demir Döküm işçilerinin ve diğerlerinin sendikalarından ayrılmalarının başlıca nedeni, Maden-İş'te zaten tam oturmamış bu niteliğin son yıllarda tamamen ortadan kaldırılmasıdır. Elbette yalnız bu değil. Örgütsel bütünlüğün sağlanmasının diğer bir şartı da her kademedeki seçim sonuçlarına saygı gösterilmesi, tasfiyeci zihniyetin yok edilmesidir. Maden-İş yönetimi bu ilkeyi de çiğnemiş, merkeziyetçilik adına kendisi gibi düşünmiyenleri akıl almaz yöntemlerle görevlerinden uzaklaştırmış ve bununla da yetinmeyip işyerlerinden sendikanın çeşitli kademelerindeki seçimle göreve gelmiş yöneticilere kadar her düzeydeki yöneticiyi işten attırmıştır veya örgütten atmıştır. Demir Döküm işçilerinin ve diğer Maden-İş üyelerinin sendikalarından ayrılmalarının bir sebebi de budur.

Örgütsel bütünlüğün sağlanmasının bir diğer çok önemli ilkesi de, örgütün özgün görevlerini verili koşullarda eksiksiz olarak yerine getirmesidir. Üyelerinin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarını koruyamıyan, daha ileri haklar elde etmede başarısız kalan Maden-İş yönetimi, bu başarısızlığını örtmek için, genel soyut politik mücadele hedeflerini öne sürmüş, tabanından kopmuştur. Demir Döküm işçilerinin ve diğerlerinin sendikalarından ayrılmalarının bir sebebi de budur.

Örgütsel bütünlüğün sağlanmasının bir diğer çok önemli ilkesi de, örgütün özgün görevlerini verili koşullarda eksiksiz olarak yerine getirmesidir. Üyelerinin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarını koruyamıyan, daha ileri haklar elde etmede başarısız kalan Maden-İş yönetimi, bu başarısızlığını örtmek için, genel, soyut politik mücadele hedeflerini öne sürmüş, tabanından kopmuştur.Demir Döküm işçilerinin ve diğerlerinin sendikalarından ayrılmalarının çok önemli nedenlerinden biri de budur.

Bütün bunlara rağmen, Demir Döküm işçileride diğerleri de pireye kızıp yorganı yakmışlardır. Aslolan örgüttür. Örgütte kalıp yönetimi değiştirmek, dün için de bugün için de tek geçerli yoldur. Bu çok zordur ama doğru yoldur. Ancak bunun nasıl yapılacağı ilk adımların nasıl atılacağı bugüne kadar somutlanamamıştır. Bu nedenle bu yolun doğru yol olmasının bilinmesine rağmen bu yolda önemli adımlar atılamamıştır. Yönetimin tasfiyeciliği, anti demokratik uygulamaları karşı güçlere propaganda malzemesi olmuş, bazı üyelerin savrulmasına neden olmuştur. Nitekim Ereğli'den sonra Silahtar'da Maden-İş eskilerince kurulan sendika da yönetimin bu açıklarından yararlanarak adım atmayı geçici de olsa başarabilmiştir.

Maden-İş için stratejik önemi büyük olan Demir Döküm'ün terar geriye dönmesi için yönetim; akıl almaz yöntemlere başvurmaktadır. Şimdi bu yöntemlere bir göz atalım:

Demir Döküm işçilerinin önemli bir bölümü fabrikanın hemen üst kısmında "Yıldız tabya-Kahveler" denilen semtte gecekondularda veya benzeri evlerde otururlar. Semte "kahveler" denilmesinin bir nedeni de çok sayıda kahvenin bir arada olmasındandır. Demir Döküm işçileri genellikle vardiye çıkışı veya vardiya öncesi bu kahvelere çay içmek, sohbet etmek, bir kısmı da oyun oynamak için çok sık uğrarlar.

3 Aralık akşamı bir grup İGD'li bu kahvelere baskın yaparak, önce üst baş araması yaparlar, daha sonra da "Devrimci Maden-İş'e giden (Maden-İş eskilerinin kurduğu sendikaya) namussuzlardan hesap soracağız. Burası onlara mezar olacak..." gibi sözler ve arkasından küfürlerle korkunç bir terör estirirler. Bir hafta sonra gene 30-40 kişilik İGD'li bir grup bu kez ellerinde küçük el ilanlarıyla aynı semte gelirler. Semtte ne kadar bakkal, kahve, lokanta, mobilyacı, berber ve benzeri yer varsa tamamına girerek ellerindeki el ilanlarını uygun gördükleri cama, aynaya, heryere yapıştırırlar. Bir hafta önceki terörün bir kaç mislini estirirler. Açıkçası o esnada o -da kim varsa siner, sesini çıkaramaz. Toparlanıp bu teröristlere karşı koyamazlar.

"Politika'nın haftalığı" ise Demir Döküm'deki durumu "sağ sosyal demokrat-maocu bağlaşıklığı" olarak nitelendirerek tek suçluyu ortaya çıkarıyor! ve durumu kurtarmak için her zamanki suni teneffüs ile de soluk almaya çalışıyor. Değerlendirme aynen şöyle: "Ne var ki, buraya kadar iyi işleyen gerici plan bilinçli Maden-İş işçilerinin ve Maden-İş yönetiminin ilkeli çalışmalarıyla bozuldu. 14. Bölgedeki tüm fabrikaların baş temsilcileri Demir Döküm işçilerini destekleyen bir bildiri yayınladılar. Bölgede sıkı bir dayanışma ve sarı sendikaya karşı ortak savaşım örgütlendi. Bu satırlar yazıldığı sıralarda, "devrimci" Maden-İş'in çeşitli yollarla ve zorbalıkla kendisine üye ettiği, ve üye gösterdiği işçilerin bu sarı sendikadan istifaları başlamıştı. Böylelikle Ereğli'den sonra Silahtar'da da sağ kanat CHP'li unsurlarla maocular arasındaki işbirliğinin ve tertiplerin boşa çıkarıldığı görülüyor..."

Kendilerinin de bu değerlendirmeye inandıklarını sanmıyorum. Ayrıca bu bir değerlendirme değil, yaptıkları ama yazamadıkları gerçekleri ört bas etmektir. Kaybetmenin getirdiği hırçınlıkla hem terör uygulayacaklar, hem de suçu başkasına atacaklar. Üstelik terörü işçi ve emekçilere uygulayacaklar. Yok öyle yağma. İşçi sınıfına terör estirmenin sonuçlarına katlanacaklar şimdi.

Bu olay da bir kere daha gösterdi ki, Maden-İş içinde kalıp yönetimi değiştirmenin ilk somut adımı, üyelere terör estirenler ile bunları destekleyen her düzeydeki yöneticilere karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu çok somut ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Demir Döküm işçilerinin de diğerlerinin de sendikalarına dönmeleri mücadeleyi bu somut hedefe yöneltmeyi gerekli kılıyor.

Her zaman olduğu gibi maocuların ve tüm bireysel teröristlerin bu mücadelede yerleri yoktur, olmayacaktır. Tek tek kişilerin değil, tüm Maden-İş üyelerinin birlikte mücadelesi olacaktır bu. Maden-İş kurtarılacak, işkolunun tek sendikası olacaktır.

Kollarımızı sıvayalım, örgütümüze sahip çıkalım. İşçi ve emekçilere terör uygulayanları işyerlerimize sokmıyalım, sendika yönetiminden uzaklaştıralım.

5233 yaka numaralı Safiye

Safiye Özenir 5233 yaka numaralı pasaport polisidir. Kıbrıs'a kaçtıkları söylenen MHP'li militanlarla ilgili pasaport verilme konusunda yapılan araştırma sırasında bu isim ortaya çıkmıştır. Ve siyasi şubecilerin deyimiyle "MHP'li eylemcilere pasaport" verilme işleminin yürütücüsü Safiye Özenir'dir.

Bu olayın ortaya çıkmasından sonra bir süre hiçbir gelişme olmadı. Sonra, "Eylemci MHP'lilere pasaport verdiği" konusunda bir ihbar yapıldığı gerekçesiyle soruşturma açıldı.

5233 yaka numaralı polis memuru Safiye Özenir'in 45061 numaralı sicili bu araştırmanın sonucuna göre belki de değişecek. Bir önemli olumsuzluk kaydı düşülecek bu sicile. Ama en ufak bir olayda "Pol-Der'lidir. Siyaset yapıyor" diye birçok polis görevlisi oradan oraya dolaştırılırken, sicillerinin bozulmasına çalışılırken, Safiye hanım hâlâ görevine devam ediyor. Açığa filan alınmadı. Soruşturma açılmış ama sonuçlanmamış, o nedenle soruşturma sonuna kadar görevine devam edecekmiş. Ne denir?...

Özaydınlı'nın Pol-Der operasyonu hızlandı

Hafta başında İstanbul Emniyeti'nde meydana gelen bir olay ortalığın birden karışmasına neden olduğu gibi, CHP'li sosyal demokratların da ne denli "demokrat" olduklarını ortaya koydu.

Genç gazetecilere, Sirkeci Emniyet Basın Odasında oturdukları sırada, Gayrettepe'de birinci şube tarafından bir açıklama yapılacağı söylendi. Bürolara haberler verildi, paralar denkleştirilip otomobiller tutuldu. Gayrettepe'ye varıldı.

Ancak, gazeteciler yoldayken açılan bir telefon sözü edilen açıklamanın yapılmaması gerektiğini Birinci Şube yetkililerine duyurdu. Böylece gazeteciler geldiklerinde, kendilerine, "açıklama ertelendi" denilmek zorunda kalındı.

Gazeteciler kös kös geri dönerlerken, Emniyet Müdürlüğünün Sirkeci binasından bir açıklama yapılıyordu. 21 kişinin fotoğraf ve kimliklerine yer verilen bu açıklamada son günlerin "Veliefendi" gibi önde gelen soygunlarını yapan bir örgütten(!) sözediliyordu.

Verilen listeye araştırıcı bir gözle bakanlar bunlardan sadece yedisinin, Toptaşı cezaevinden kaçan bir grup bireysel terör yanlısı olduklarını gözlediler. Diğer 14'ü ya bireysel terör eylemlerinden vazgeçmiş ya da hiç bu işe bulaşmamış kişilerdi. Bir takım suçlamalarla ilintileri kurulup açıklanmışlardı. Kimin hangi suçla ne ilintisi olduğu ise, verilen emniyet açıklamasında yer almıyordu. Bazı kişilerin bazı suçları işledikleri suç ve kişi açıklanarak belirleniyor, diğerleri ise, sıralanmış birçok suç ve sıralanmış birçok isim olarak listeye ekleniyordu.

Basit bir ilk gözlemle bir yetki anlaşmazlığı ortaya çıkmıştı. Gayrettepe'de bulunan Emniyet Birinci Şubenin, yani siyasal bölümün yapması gereken bir işlem, Sirkeci'de Emniyet Müdürlüğünde bir baka bölüm tarafından kendi yetkisi içindeymiş gibi yapılmıştı.

Konuyla ilgilenenler öğrendiler ki, Emniyet Birinci Şubenin bir kısmı Pol-Der üyesi olan demokrat yöneticilerinin bir süredir izledikleri tutum "yukarısı" tarafından pek beğenilmemekteydi. Emniyet Müdürlüğünde "hep sağcılar mı suç işliyor, hiç solcular suç işlemiyor mu?" gibi memnunsuzluk taşıyan bir cümle bir süredir dillerindeydi. Ve Pol-Der üyesi oldukları imasıyla bazı siyasi kısım amirleri suçlanıyordu. Bunların başında da güvenlik grup amiri Günay Uslu ile "Dal grubu"diye isimlendirilen dinsel gericilik olaylarına bakan grubun amiri Macit Noyan'ın isimleri geliyordu. Birinci şube müdürü Çetin Domaç'ın da bu demokrat polislerin yanında olduğu söyleniyordu. Söylentiler bir süre sonra "yukarının" görevden alacağına dair dedikoduları getirdi. Ve işte tam bu sırada biraz önce sözünü ettiğimiz açıklama olayı meydana geldi.

Kendi görev alanına başkalarının girmesi doğal olarak birinci şube müdürü Domaç ve ekip amirlerinin tepkisine yol açtı. Çetin Kaya Domaç hemen yeni bir göreve atandı, yerine yeni bir birinci şube müdürü getirildi. Bu tutum karşısında her demokratın yapması gerekeni yapan Çetin Domaç ve Günay Uslu da istifalarını vererek meslekten ayrılmak istediklerini bildirdiler.

Bu yeni gelişmeler üzerine İstanbul Emniyet Müdürü Kozakçıoğlu Ankara'ya davet edildi. Emniyet Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı yetkilileriyle görüşmeler yaptı. Zaten çoğu oradan oraya sürülmekte olan Pol-Der üyelerinde büyük bir tedirginlik doğuran bu olay sırasında Tercüman gazetesi Pol-Der'e saldırı için bunu bir vesile olarak kullanmak istedi.

Olay şu ana kadar öyle bir gelişme gösterdi ki, CHP sosyal demokrasisinin yöneticileri, en tepede İçişleri Bakanı'ndan başlayan bir yapı içinde "demokrat" tavır içindeki polis görevlilerinin karşısında ortaya çıktılar. Demokrat polis görevlileri ise, demokrat tutumlarını, görevlerini terketmek zorunda bırakılarak ödediler. Bakalım konu Pol-Der'in kapatılmasını isteyecek kadar ileri giden CHP sosyal demokratlarının huruç harekâtı içinde daha ne gibi yeni boyutlar kazanacak?

"EKONOMİSİ DIŞA BAĞIMLI BİR ÜLKE, HELE BİR DE 'BORÇ YİĞİDİN KAMÇISI' OLARAK GÖRÜLDÜĞÜNDE HANGİ NOKTAYA GELECEKSE TÜRKİYE ORAYA GELMİŞTİR.". BU SÖZLER, CHP'Lİ BİR PARLAMENTERE AİT. CHP'Lİ PARLAMENTER, 1979 YILI PROGRAMINA YENİ BİR İÇERİK KAZANDIRMAKTAN DA SÖZ EDİYOR. ANCAK, GEÇMİŞ YILLARIN UYGULAMALARINI SÜRDÜREN BÜTÇE'YE ARKA ÇIKMA GÖREVİNİ DE İHMAL ETMİYOR.

Türkiye nereye geldi, nereye gidiyor?

YUSUF DOĞAN

Maliye Bakanlığı'nın 1978 yılı "Ekonomik Raporu"nda, Türkiye ekonomisinin bu yıl asgari "işlerlik" düzeyinde kaldığı belirtiliyor. Enflasyon ve döviz dar boğazının ekonomi üzerindeki baskısının sürdüğü kaydedilen raporda şöyle deniliyor:

"Ekonomik hayatın bir süreç olduğu ve tüm faaliyetlerin karşılıklı etki ve tepkiler yarattığı bir gerçek olduğuna göre, herhangi bir dönemin oluşumunda, bir önceki döneme ait olaylar bağlayıcı koşul niteliği taşıyacaktır. Bu bakımdan, 1978 yılı sonlarında Türk ekonomisinin durumunu özetlerken, 1977 ve daha önceki yıllarda ekonomik önlemler ve gelişmelerle bağlantı kurmak zorunludur."

Türkiye'nin 1978 yılında karşılaştığı ekonomik sorunların köklerini geçmiş yıllarda aramak, gerçeğin yalnızca küçük bir bölümüne ışık tutacaktır. Ekonominin dışa bağımlı yapısı gözlerden saklanmış olacaktır. Oysa, Bütçe Plan Karma Komisyonu'nda, CHP'li Ertoz Vahit Suiçmez'in açıkyüreklilikle söylediği gibi, "mevcut ekonomik düzen ' çerçevesinde, geçmiş yılları salt sonuçları nedeniyle suçlamanın anlamı yoktur.

Ertoz Vahit Suiçmez şöyle diyor:

"Ekonomisi dışa bağımlı bir ülke, hele bir de 'borç yiğidin kamçısı' olarak görüldüğünde hangi noktaya gelecekse Türkiye oraya gelmiştir. İşin ilginç yönü gelinen noktanın çok çelişkili oluşudur. Bir yandan borç ödeme durumuyla karşı karşıyasınız, diğer yandan da normal ekonomik yaşamı sürdürebilmek için borç almak zorundasınız.

DÖVİZ KAYNAKLARI

Artık herkes dışa bağımlılıktan kurtulmak için ekonomik yapının değiştirilmesi gerektiğinin bilincindedir. Ancak, hem üretimi sürdürebilmek ve istihdamı belirli bir düzeyde tutabilmek için, hem de ekonominin yapısını değiştirebilmek için taze döviz gerekmektedir.

Türkiye'nin döviz sağlayabileceği kaynaklara gelince, ayrı ayrı bankalardan, AET, OECD, NATO gibi kuruluşlara kadar, paranın açılması IMF'ye bağlanmıştır. IMF' nin ne istediğini gerek gazetelerden, gerekse uluslararası deneyimlerden, örneğin Portekiz'den biliyoruz. Aslında bunun altında, Ortadoğu'da güçlenen bir Türkiye'nin kontrol altında tutulmasının yattığını da gözlüyoruz.

YİNE "TAZE KREDİ"

Bu kuruluşlar için Türkiye, batının bekçiliğini yaptığı sürece dosttur. Ve o çerçeve içinde desteklenmektedir. Bu çerçeve dışında gelişme perspektifi Batı' nın kontrolunu azaltır ve o nedenle de istenilebilir bir nitelikte değildir.

Bu konunun ayrıntısına girmek istemiyorum. Türkiye bir yerden taze kredi bulmak zorunluluğundadır. Bu, diyelim ki, IMF'nin açtığı kaynaklardan olabilir. Benim vurgulamak istediğim nokta, bizim 1979 programına kazandırmamız gereken içerikle ilgili."

1979 PROGRAMINA YENİ BİR İÇERİK

CHP'li Sulçmez, 1979 programına yenibir içerik kazandırmaktan söz etmektedir. Partidaşı Süleyman Genç de, özel olarak IMF'nin, genel olarak ise Batı'nın Türkiye'ye sunduğu reçetelerin demokrasi ilebağdaşmadığını haykırmaktadır. Buna karşın, 1979 bütçesi ve programı' nın, IMF'nin güdümünde ve klasik reçeteleri doğrultusunda hazırlandığı bilinmektedir. IMF' nin "stand-by" düzenlemesi varlığını korudukça başkaca bir olasılık da yoktur.

Gerek Suiçmez, gerekse Genç, kuşkusuz böyle bir Bütçe' ye "olur"larını koymakta tereddüt etmeyeceklerdir. Olurlarının gerekçesinde şöyle diyeceklerdir: "1978 yılında alınan önlemlerin kapsamını daha da genişletip rasyonalize ettiği için, toplumda sosyal ve ekonomik dengeleri sağlama niteliğinde olduğu için, enflasyonu, sosyal-ekonomik ve siyasal bütünlüğü içinde ele alıp çözümlemede gerekli yaklaşımlarda bulunduğu için.."

BAĞIMLILIK ÇEMBERİ DAHA DA DARALIYOR

Böylece, "borç ödeme durumunda ve borç almak zorunda" biçiminde formüle ettikleri Türkiye ekonomisinin çelişkisi, sosyal demokrat dünyalarında, yadsıdıkları IMF'li yeni içeriklere yönelmelerine neden olmaktadır. Ancak, önceki yıllardan devralındığı gerekçesiyle sırttan atılan ekonomik-mali bağımlılık çemberinin bu anlayışla daha da keskinleşeceği açıktır.

"Bulunması zorunlu" denilen yeni kredilerin giderek artan bölümü, geçmiş borçların ödenmesine ayrılacaktır. Bir süre sonra, tıpkı 1977 ve 1978 yıllarında olduğu gibi, dış borç geri ödemeleri yapılamaz hale gelecektir. Bu durumda, alacaklılar, 1959' da, 1978'de olduğu gibi, alacaklarının süresini uzatma yoluna gideceklerdir. Süre uzatımı, Türkiye'de o zaman da bir kaç yıllık bir rahatlama sağlayacaktır. Ancak, aynı çember faiz yüklerini ağırlaşmış olarak yeniden dönmeye başlayacaktır.

japonya Neo-Faşizm din maskesinin ardında

Militarist Japonya, İkinci Dünya Savaşında müttefiklere karşı faşist saflarda savaştı. Japonya'nın yenilgisinin kesin tarihi 15 Ağustos 1945'dir. İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında Avrupa'da etkisini göstermiş olan anti-faşist ortamın Japonya'da da bazı uzantıları görüldü. Japonya'da bulunan Amerikan işgalci kuvvetleri, çok kısa süren bu anti-faşist ortamın etkisiyle bir temizlik harekatına giriştiler. 1945 ve 1946 yıllarında birçok faşist ve aşırı sağ örgüt kapatıldı. Yaklaşık dörtte biri militan olan ikiyüzbin faşist takibata uğradı. Bunların bir kısmı, çeşitli yollardan intihar ettiler. Faşist örgütlerden bir kısmı, artık iyice bilinen bir yönteme başvurdular. Örgütlerinin faşist kimliğini "masum" bazı tabelalar ardına sakladılar. Örneğin, Japonya Ulusal Partisi, "İnsan Haklarının Dostları Derneği" adını aldı. Oysa, bu örgütün birçok militanı savaş suçu işledikleri̇nden ötürü hüküm giymişti. Bazı faşist örgütler de son derece özgün ve ilginç bir buluş sonucu ticari işletmelere dönüştüler. Ancak, faşist örgütlerinin ticari deneyimlerinin çok kısa sürdüğünü ve tam bir iflasla sonuçlandığını hemen belirtelim.

Savaştan sonra ilk neo-faşist örgüt, CIA'nın doğrudan denetimi altında ve 1947 yılında kuruldu. Bu örgüt, Japon Devrimi'nin Krizantemli Bayrağı Dostları adını taşıyordu. Kendini de şöyle tanıtıyordu: "*... komüni t harekete karşı etkili bi. savaş vermeyi amaçlayan ülkedeki tek devrimci örgüt...*"

EMPERYALİZMİN YEŞİL IŞIĞI

1951 yılında yapılan San Fransisco Konferansı'nda Japonya hükümetine faşistlerin temizlenmesine olanak sağlayan yasaları gözden geçirme yetkisi tanındı. Aslında, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'yı işgal eden Amerika Birleşik Devletleri komünizme karşı etkili bir "pan-zehir" olarak gördüğü faşistlerin örgütlenmesini engelleyen yasal düzenlemeleri kaldırmaya dünden razıydı. Bu çerçevede soğuk savaş diye adlandırılan dönemin başlamış olması yalnızca bir bahane olarak kullanılmıştır. Nitekim yasal engelin ortadan kaldırılmasıyla çok sayıda neo-faşist grubun ortaya çıkmış olması, daha önceden faşistlere gösterilmiş belirli bir hoşgörüyü kanıtlamaktadır. Bu sırada kurulan faşist grupların hemen tümü 1956 yılında tek bir örgütün çatısı altında toplandılar: *Genel Halk Federasyonu.*

1957 yılında, Kishi (Kişi) hükümetinin kuruluşu Japonya'daki faşist hareketin gelişimindeki önemli bir aşamayı belirlemektedir. Faşist örgütlere karşı yadsınamaz bir "sempati" besleyen Kishi döneminde faşist örgütlerin tabanlarında önemli genişlemeler olduğu ve şiddetin yükseldiği gözlendi. Faşistler hükümete işçi, öğrenci ve tüm demokratik kitle gösterilerinin bastırılmasında büyük yardımlar sağlıyordu. Buna karşılık da ondan destek ve anlayış görüyorlardı. Liberal - Demokrat Parti'nin desteğiyle on milyon yenlik bir sübvansiyondan yararlanan faşistler 1959 yılında Hiroşima da toplanan Nükleer Silahlara Karşı 5. Dünya Kongresini sabote etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sokaklarda çatışmalar çıkardılar, birçok kişiyi yaraladılar. Ayrıca Kongre'ye katılan birçok yabancı delegeye de saldırdılar. 1960 yılında, altı neo-faşist örgüt, Miike'deki maden grevini bastırma işinde hükümete yardımcı oldular. Bu olaylar bir sendika önderinin katledilmesi ile sonuçlandı. Bu olaylardan birkaç gün sonra faşistler Japonya'nın en büyük gazetelerinden biri olan Maynişi'nin rotatiflerini kırdılar. Bu olaylarda, faşistler, ülkenin namlı serseri ve eşkiyaları ile omuz omuza ilericilere saldırıyorlardı.

17 YAŞINDAKİ SUİKASTÇILAR

12 Ekim 1960'da, Japonya Sosyalist Partisi'nin 63 yaşındaki başkanı Inejiro Asanuma, üçbin partilinin, gazetecilerin, radyo ve televizyon muhabirlerinin gözleri önünde 17 yaşında bir faşist tarafından katledildi. 17 yaşındaki bu fanatik genç, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Japon Gestaposunun elemanlarından olan Nakato'nun başında bulunduğu Asya'nın Özgürlüğü İçin Anti-Faşist Birlik adlı bir örgütün üyesiydi. Gerçekte ise, bu örgüt her bakımdan bir CIA ürünü olan Dünya Anti-Komünistler Birliği'nin Japonya'daki uzantısından başka bir şey değildi. Yamaguşi adındaki faşist katil, cinayeti işlemeden bir gün önce bir başka faşist örgütten istifa etmişti. Amaç çok açıktı: Kanıtlar karıştırılarak hedef şaşırtması yapılmaya çalışılıyordu. Olayın sonucunda, Yamagusi'nin davadan dönme olasılığı gözönüne alınarak hapiste "intihar" etmesi sağlandı!

Bu olayın üzerinden henüz çok kısa bir süre geçmişti ki, yine 17 yaşındaki bir faşist militan, bir gazetecinin evine saldırdı. Saldırı sonucunda bir hizmetçi hayatını yitirdi, gazetecinin karısı ise ağır yaralandı.

1960'ları izleyen yıllarda Japonya'da elliden fazla faşist örgüt, grup ve fraksiyonun demokrasi mücadelesini zayıflatmak için sonu gelmez şiddet eylemleri içine girdiğini görüyoruz. Bu terör ve vur-kaç örgütlerinin belirli bir programı yoktu. Ancak, buluştukları ortak paydayı oluşturan başlıca noktalar şöyle özetlenebilir: *Nükleer Silahların Yayılmaması Andlaşmasına karşı direniş, militarist ve emperyalist Japonya döneminin geleneksel gerici değerlerine geri dönülmesi yolunda çabalar, tüm sosyalist ve ilericilere karşı amansız ve silahlı mücadele, güçlü bir ordu kurulması istemi ve başta Sovyet egemenliğindeki Kuril adaları olmak üzere toprak istemleri.*

CIA'NIN ADAMI, JAPON HİTLERİ: AKAO

Bu dönemdeki örgütlenmelerin tümü üzerinde durmak pratik olarak olanaksız, aynı zamanda da gereksizdir. Bu açıdan, bunların arasında en tehlikeli ve en etkililerden biri, belki de birincisi olan En Büyük Japonya Yurtsever Partisi'ne biraz daha yakından bakacağız. Örgütün kurucusu Bin Akao'dur. Akao'nun faşist ideolojiyle buluşması anarşist yoldan geçerek gerçekleşmiştir. Bu neo-faşist partinin örgüt yapısı askeri örgütlenme şemasına uygun olarak düzenlenmiştir. Akao, dünya görüşünü şöyle özetliyor: "*... tüm büyük sorunlar ba ittir: Liberalizm komünizmi durduramaz. Onu durdurabilmek için bir kez daha faşizme başvurmaya gerek vardır. Japonya Asya'daki önderliği yeniden ele geçirebilir ve onu nasyonal-sosyalist bir ruhla donatabilirse Moskova ve Pekin emperyalist projelerini rafa kaldırmak zorunda kalacaklardır... Komünist tehlike karşısında Asya'nın faşist olacağına ve sonunda büyük bir rehber, yeni bir Hitler bulacağına inanıyorum.*"

Akao, bu sözlerinin bu önderin kendisi olduğunu açıklayarak bitiriyor. Akao'nun marifetleri burada kalmıyor. Kendisi, bir de CIA ile sıkı ve dostça ilişkiler içinde olmasıyla tanınmaktadır. En Büyük Japonya Yurtsever Partisi içinde çok sıkı bir disiplin uygulanmakta, Parti nin tüm üyeleri Bin Akao tarafından saptanan özel görevlilerce izlenmektedir. Bin Akao 1967 yılında, daha sonraları bir vurucu güç olarak yararlanacağı Japonya Halk Kulubü adlı saldırı örgütünün kuruluşunu gerçekleştirmiştir.

Japonya'da 1967'den sonra, faşistlerin içinde bulunduğu tüm terörist eylemlerde Bin Akao'nun adamlarının parmağı ya da en azından katkısı vardır. 1973 yılında yapılan eğitim sendikaları kongresine saldıran Akao nun komandoları birçok delegeyi ağır yaralamışlardır. 1975 yılında ise, bir cenaze töreni sırasında başbakan Takeo Miki, Hiroyoşi adlı faşistin saldırısından raslantı sonucu kurtulabilmiştir. Akao'nun örgütünün mali kaynakları içinde en önemli kalemi uyuşturucu madde kaçakçılığının oluşturduğu belirtilmektedir.

Fukuda: Liberal-Demokrat hükümetler Japon neo-faşistlerinin umudu.

BUGÜN BAŞLICA NEO-FAŞİST ÖRGÜT OLAN KOMEİTO'NUN JAPON MECLİSLERİNDE AZINSANMAYACAK BİR YERİ VARDIR. JAPONYA'DA UZUN SÜREDİR İKTİDAR PARTİSİ DURUMUNDA BULUNAN LİBERAL-DEMOKRAT PARTİ'NİN HALK DÜŞMANI POLİTİKASI FAŞİST PARTİYE BULUNMAZ BİR PROPAGANDA MALZEMESİ SAĞLAMAKTADIR. BİLİNDİĞİ GİBİ, JAPONYA'DA ADAM KAYIRICILIĞI VE YOLSUZLUKLAR SON YILLARDA ÇOK BÜYÜK BOYUTLARA ULAŞMIŞTIR. FAŞİSTLER YOKSUL HALK KİTLELERİNİ KENDİ TARAFLARINA ÇEKMEĞE ÇALIŞMAKTADIRLAR. HATTA, KOMEİTO 1980 YILINDAN ÖNCE İKTİDAR OLACAĞINI ÖNE SÜRMEKTEDİR.

Bu örgüt, Dünya Nasyonal-Sosyalistler Birliği ne üye örgütlerden birisidir. Faşistlere duyduğu derin sempati ile tanınan eski başbakanlardan Kishi'nin öncülüğündeki "Ulusal Cephe" nin kuruluşu ile ilgili çalışmalara da katılmaktadır. Ancak, bugün sayısal desteği donmuş gibi görünen örgüt Japonya'daki neo-faşist hareket içinde arka plana itilmiş durumdadır.

BUDİZM-FAŞİZM SENTEZİ

Asya'nın Hitler'ini gölgede bırakma becerisini iki neo-faşist örgüt göstermiştir. Gerçekte bu iki örgütün farklı yapıları olduğu söylenemez. Çünkü biri, Değerlerin Canlandırılması Derneği (Japoncası, Soka Gakkai); diğeri de onun politik uzantısı olan Kendi Hükümetimizin Partisi (Komeito)dir. Bu örgütlerin temelleri 1928 yılında Makiguşi tarafından dinsel bir mezbep biçiminde atılmıştır.

Bilindiği gibi, budizm Japonya'da İmparator'un simgelediği devlet dinlyle bağdaşmamaktadır. Bu yüzden örgütlerin gerçek kurucusu Makiguşi 1944'de İmparator un zindanlarında ölmüştür. Örgütün resmi kuruluşu 1945'de Toda tarafından gerçekleştirilmiştir. Toda,SokaGakkai'nin ilk yedi yıl içinde 750 bin Japon ailesini örgüt çatısı altında toplama hedefini ortaya atmıştır. Nitekim, birkaç yıllık bir gecikmeyle 1957'de bu hedef gerçekleşmiştir. Bugün bu sayının on milyon aile gibi korkunç bir rakama ulaştığı sanılmaktadır. Soka Gakkai örgütü ve mezhebinin dünyanın başka yerlerinde de kolları vardır. Kol atılan bölgeler arasında başta ABD olmak üzere, Güney Doğu Asya, Orta Doğu, Güney Amerika ve hatta Afrika sayılabilir. 1977 başında örgütün 18-24 yaşları arasındaki Japon gençleri içinde üç milyonu aşkın üyesi vardır. İlkokul çağındaki çocuklardan bile yaklaşık yarım milyon üyesi olduğunu söylemek bu faşist örgütün yayılma boyutlarını gösterme bakımından yeterli olabilecektir.

Soka Gakkai örgüte bağlı ailelerin çocuklarına beş yaşından başlayarak askeri bir eğitim vermekte ve onları gözü kara birer faşist militan olarak yetiştirmek için uğraşmaktadır. Bilindiği gibi, budizmin insanın tüm kötülüklerden kaçınarak erdeme ulaşması ilkesi üzerine kurulduğu söylenir. Soka Gakkai örgütü ise insanın zayıf yönlerini sonuna kadar sömürerek onları faşizmin emrine sunmaktadır. Bu anlamda da budizmi elinden geldiğince çarpıtmaktadır.

Japon Anayasası'nın dinsel mezheplerin politika ile uğraşmalarını yasaklayan bir maddesinden ötürü Soka Gakkai, Komeito adlı partiyi kurmuştur. Aslında Soka Gakkai ve Komeito farklı adlar taşıyan tek bir örgüttür. Nitekim, Soka Gakkai mezhebinin tüm üyeleri Komeito'ya üye olmaya zorlanmaktadır.

Bugün Komeito'nun Japon meclislerinde azımsanmayacak bir yeri vardır. Japonya'da uzun süredir iktidar partisi durumunda bulunan Liberal-Demokrat Parti nin halk düşmanı politikası faşist partiye bulunmaz bir propaganda malzemesi sağlamaktadır. Bilindiği gibi, Japonya'da adam kayırıcılığı ve yolsuzluklar son yıllarda çok büyük boyutlara ulaşmıştır. Faşistler yoksul halk kitlelerini kendi taraflarına çekmeğe çalışmaktadırlar. Hatta, Komeito 1980 yılından önce iktidar olacağını öne sürmektedir.

ÇİN
AMERİKA
BİRLEŞİK
DEVLETLERİ
DİPLOMATİK
İLİŞKİLERİ

ABD'nin Çin'le diplomatik ilişki kurmasıyla noktalanan gelişmeler, Mao ile Nixon arasındaki görüşmelerle başlamıştı.

SAĞA DOĞRU BÜYÜK ATILIM

ERCAN EYUBOGLU

Çin Halk Cumhuriyeti ile Amerika Birleşik Devletleri 1 Ocak 1979'dan geçerli olmak üzere normal diplomatik ilişkilerini kurmaya karar verdiler.Karar aynı zamanda ABD'nin ÇHC'ni Çin halkının tek ve gerçek temsilcisi olarak tanıması, dolayısıyla da işgali altında bulundurduğu Tayvan'ın ÇHC'nin bir parçası olduğunu kabul etmesi anlamına geliyor. Bu yönü ile olay, tüm sosyalist ülkelerin, kapitalist ülkeler işçi sınıflarının ve ulusal kurtuluş hareketlerinin uğrunda yıllardır mücadele verdikleri haklı bir davanın sonuca ulaşmasıdır.

Bilindiği gibi, ABD İkinci Dünya Savaşına, faşizme karşı olan Cephe içinde katıldı. Gene ABD 1945-49 arası Çin'de Komünist Partisi karşısında faşistleri destekledi. Ama ikili bir gelişme oldu. Doğu Avrupa ülkeleri sosyalist bir yola girdi, Çin'de de, 1 Ekim 1949'da ÇHC kuruldu. ABD'nin desteklediği Çankayşek komutasındaki 'milliyetçiler" Tayvan'da kendi "Çin Cumhuriyetlerini" kurdular. Başta sosyalist ülkeler olmak üzere ulusal kurtuluş hareketleri ve batının kimi ülkeleri ÇHC'nin UBD buyruğundaki emperyalist sistem ve yörüngesindeki ülkeler "Milliyetçi Çin'i gerçek Çin diye tanıdılar. Bu bakımdan, emperyalist bloktan bir dizi ülkenin ÇHC'ni gerçek Çin olarak tanımak zorunda kalması ve en son olarak da ABD'nin bu "gerçeği kabullenmesi" ilk bakışta sosyalist ülkelerin ve ÇHC'nin bir başarısı olarak değerlendirilmelidir.

Ne var ki 1949'dan bu yana ÇHC yönetiminde ortaya çıkan gelişmeler ve Çin'in dış politikada benimsediği karşı-devrimci çizgi, olay üzerinde biraz daha ayrıntılı biçimde durmayı gerektirmektedir.

ÇELİŞKİLERİN AÇMAZI

ABD ile diplomatik ilişkilerin kurulması yalnızca Çin halkının değil tüm halkların ve başta da sosyalist ülkeler halklarının bir başarısıdır ve olumlu bir gelişmedir. Pekin yönetimi yönünden olay, kararlı bir mücadele sonucu ABD emperyalizminin dize getirilmesi değil, işçi sınıfı bilimine ve enternasyonalizme ters düşmenin dayattığı bir çıkmaza emperyalizmin yardımları ile çözüm aranmasıdır. Marksizm-leninizmden sapılması içte ve dışta birbirini bütünleyen ve besleyen bir dizi gelişmeyi de birlikte getirdi. 1958'in ekonomik "büyük atılımı" ve onu izleyen "Büyük Proleter Kültür Devrimi" üretim güçlerinin büyümesini yavaşlattı, kimi yıllarda geriletti. Proletarya adına Beethoven'le Debussy ile sınıf mücadelesi yapıldı. Ailede devrim yapıyoruz diye çocuklar yaşlı ana-babaları eğitmeye, maozedung düşüncesini benimsemeyenleri de devrim komitelerine bildirmeye, yanı ihbarcılığa, zorlandılar. Konfüçyüz, Lin Piao 4'lü Çete... bunlarla uğraşmak da, tıpkı Kızıl Kitabın ezberlenmesi gibi, ülkenin sanayileşmesini, tarımın modernleşmesini sağlamaya yetmiyordu.

Çelişki kuramı yaz-boz tahtası olarak algılanınca iç ekonomik tercihler de bir uçtan bir uca yalpaladı durdu. Kışla ekonomisinden tüketim toplumu nun eğilimlerine geçildi. Tek tip Mao giysileri yerini ünlü Fransız modacısı Pierre Cardin'in yaratılarına bıraktı. Vitrinlerde renkli TV'ler boy gösterdi, Coca Cola Çinlilerle de "daha iyi" gitmeye başladı. Coca Cola içilmesi, amerikan sakızı çiğnenmesi kuşkusuz tek başına kınanacak birşey değil. Sorun, bilimsel çizgiyi terkeden bir yönetimin halkın günlük gereksinmelerini ithalat yoluyla, emperyalist ülkelere açılma yoluyla karşılamak zorunda kalması sorunu.

Bu amaçla, Çin, Batı Avrupa ve Japonya ile yoğun ilişkiler içine girdi. Fransa ile 14 milyar dolarlık bir işbirliği anlaşması yapıldı. İthalat 1977'ye göre % 50'lik bir artışla 10 milyar doları aştı. Bu batıya açılış, borçlanmayı da birlikte getirdi, ve ilk kez geride kalan Temmuz ayında bu yolla kalkınmanın deneneceği dile getirildi. 1978'in baharında toplanan 5. Ulusal Kongresi de siyasal boyutları ile bu gelişmeyi yansıttı.

Körle yatanın şaşı kalkması örneği, batıya en sağlıksız pencereesinden, borçlanma ve tüketim ekonomisi pencerelerinden girmeye kalkan sosyalist bir ülke, kapitalizmin onulmaz hastalığı enflasyonu da ulusal ekonomisine ithal etti. Temel beslenme maddeleri fiyatlarının bir yılda yüzde yüz arttığı saptandı.

Çin yönetimi bu açmazlardan kurtuluşun yolunu marksizm-leninizmin evrensel ilkelerine dönüşte değil, ABD emperyalizminin göndereceği sermayede, teknolojide ve tüketim mallarında aramaktadırlar. Siyasal boyutu ile kuşkusuz olumlu bir gelişme olan son karar, bu yönü ile Çin yönetiminin içine düştüğü çıkmazı da yansıtmaktadır.

KARŞI-DEVRİMCİ DIŞ POLİTİKANIN ÖDÜLLENDİRİLMESİ

Kapitalist batının kimi gerici çevreleri ABD'yi komünizm karşısında kararsız davranmakla, gerilemekle suçlarken, kimi sosyalizm düşmanı sol ve demokrat çevreler de olayı "Çin'in büyük diplomatik zaferi" olarak değerlendirdiler. ABD emperyalizmi ÇHC'ni "tek Çin" olarak tanımakla komünizmin karşısında geri bir adım mı attı gerçekten, ve ABD'ce tanınmış olmak ÇHC' için gerçekten bir zafer midir? Hayır, olay, özetle Sovyet düşmanlığını temel ilke olarak benimseyen karşı-devrimci bir dış politikanın ödüllendirilmesidir.

1949 öncesinin içsavaşında Çankayşek'i herşeyi ile destekleyen ABD ÇHC'ni neden yıllarca tanımadı? Ve neden 1978'de tanıdı? Çin, başlangıçta izlediği, bilimsel çizgiyi dış politikasında da sürdürdü, 1955 Bandung Konferansının da gösterdiği gibi antiemperyalist bir dış politika izledi. Ne var ki 1960'larla başlayan Sovyet düşmanlığı, bir yandan gerici üç dünya kuramı ile, öte yandan "kendi gücüne bel bağlama" ilkesine dayanan bir kabuğuna çekilme ile somutlaştı. Kültür Devrimi sonrası dış politika yeniden etkinlik kazandı.

Üç dünya kuramı geliştirildi. NATO'nun Avrupa halkları için bir güven kaynağı olduğu esas alındı. NATO bu yaklaşımı ödüllendirme değerbilirliğini gösterdi, sosyalist ülkelere gelişmiş silah satmama kararını Çin'e karşı uygulamama kararı aldı. Çin yönetimi AET ile, AET içindeki en gerici, en şoven ve militarist çevrelerle işbirliğine yöneldi. Afrika'da Angola'nın, Mozambik'in Etyopya'nın kurtuluş mücadelelerinde emperyalizmle yan yana yer aldı. Sudan'da Nimeyri'yi, Şili'de gene ABD emperyalizminin imalatı Pinochet'yi destekledi. Bengladeş'te gericilerle işbirliği yaptı. Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'ne karşı Belucistan bölcülüğünü kışkırttı, Pakistan ve İran'ın gerici yönetimlerine "Sovyet tehdidi karşısında" destek oldu. Sosyalist sistemi içinden vurmaya yöneldi, kendince zayıf halkalar olarak gördüğü Romanya ve Yugoslavya'yı hedef seçti. ABD emperyalizmini dize getiren Vietnam halkının kurduğu sosyalist cumhuriyete karşı tavır aldı...

Bütün bu gelişmeler emperyalizmin gözünden kaçabilir miydi? Emperyalizm Çin'e kızıl olduğu için ve sürece düşmandı. Dünya ölçüsündeki egemenliğine yönelik bir tehlike oluşturduğu için ve sürece düşmandı. Oysa yukarda yalnızca bir bölümüne değinilen gelişmeler de gösteriyordu ki Çin yönetiminin asıl derdi Sovyetler Birliği ve dünya sosyalist sistemiydi. Emperyalizm ve ABD'nin baş ve en tehlikeli düşmanları Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerdi. Ve ÇHC' nin dış politikası sosyalizm düşmanlığı sınavını "başarı" ile vermişti, ödüllendirilmeye hak kazanmıştı.

ABD EMPERYALİZMİNİ AKLAMA ÇABALARI

Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler kurma "akıllılığını" gösteren ABD emperyalizmi bir yandan da bunu başka "akıllı" amaçlarla kullanmaya dikkat ediyor. Dünyada ve Türkiye'de sermaye basını, gerici, sağ, faşist çevreler bu yönde çaba gösteriyor. Carter'in güvenlik sorunları danışmanı Brezezinski "Güçlü bir Çin devleti görmek istiyoruz" diyor. Bu çevreler kaleme, mikrofona sarılıyorlar. Peki ABD neden güçlü bir Çin devleti istesin? Neden örneğin "güçlü bir SSCB devleti görmek istiyoruz" demiyor, neden düne dek ÇHC için böyle bir istekte bulunmuyordu ABD?

"ABD, hegemonyacılığa karşı çıkan bir anlaşma imzaladı." Şaşırtıcı. ABD, artık hegemonyacılığa karşı çıkıyor. Demek ki NATO'yu ve benzeri tüm saldırı paktlarını dağıtacak. Güney Amerika'daki, Afrika'daki, Asya' daki hegemonyacı, hegemonyacılıktan öte resmen sömürgeci ilişkilerine son verecek... ABD dünyanın neresine gittiyse hegemonyacı, dayatıcı, baskıcı niteliği ile gitti. Hegemonyacı ilişkilerini dayatamadığı, sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketleriydi. Bu son noktada, ÇHC ile imzalanan anlaşma bir istisna yaratırsa şaşmamalı.

Güçlü bir Çin devleti görmek istediğine, hegemonyacılığa karşı çıktığına göre, ABD'yi emperyalistlikle suçlamak ancak "komünistlerin işi" olabilir.

FAŞİZM VE MAOCULUK SOVYET DÜŞMANLIĞINDA BİRLEŞİYOR

Sovyet düşmanlığı ne demektir? Önce bir gerçeği yeniden saptamak gerek. Günümüz dünyasının temel çelişkisi, emperyalizmle sosyalizm arasındaki çok yönlü, karmaşık mücadelede somutlaşıyor. Bu mücadelede sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerin işçi sınıfları ve ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizme karşı savaşmaktadırlar, ve Sovyetler Birliği, insan gücü ile, teknolojik gelişme düzeyi, kültürel, ideolojik ve kuramsal yetkinliği ile belirleyici bir rol oynamaktadır. Dolayısıyla, emperyalizmin her adımı, her girişimi bu belirleyici halkayı zayıflatmayı amaçlamaktadır.

ABD emperyalizmi, Sovyetler Birliği'ni ve sosyalist ülkeleri kuşatmak amacıyla saldırgan NATO, CENTO ve SEATO paktlarını kurmuş ve kurdurmuştur. Bugün Güneydoğu Asya'da ASEAN'ın kurulu şunun altında bu amaç yatmaktadır.

Aydınlığa göre "Sovyet sosyal-emperyalizmine ağır bir darbe" olan "gelişmeler, Hergün için, sovyet emperyalizmini köşeye sıkıştırmak bakımından yararlı olmuştur."

"ABD'nin Çin ile diplomatik ilişki kurmaya karar vermesi, Washington'da şahinlerin ağır basmakta olduğuna bir işarettir. Sovyetler Birliği'nin yayılmasına karşı şahin politikası izleyen bir ABD'nin, dünya halklarına karşı nisbeten güvencinleşmesi bir zorunluluktur. Sovyetler Birliği'ne karşı yumuşama politikası ise, ABD'yi dünya halklarına karşı daha saldırgan bir tutuma itecektir."

"Yumuşama" politikasını da birlikte , değerlendiren faşistmaocu çizgi şöyle devam ediyor:

"Batı ile meselelerini bitirerek bütün ekonomik, siyasi ve askeri gücüyle Asya'ya konsantre olmak isteyen Rusya, Amerika-Çin-Japonya duvarıyla karşılaşmıştır."

Mao'ya atfedilen bir Çin sözü "fare yaklaşabiliyorsa kedinin rengi önemli değildir" der. Aydınlık-Hergün çizgisi de aynı görüşle birleşiyor: "Önemli olan, Rusya'ya karşı bir Çin'in varlığı idi. Bunun rengi batılılar için ikinci derecede mana ifade ederdi."

Bu değerlendirme üstelik yeni de değil. ÇKP'ye egemen olan bilimdışı kuramın, volontarist görüşün pratiğe, dış politikaya yansımasıdır söz konusu olan.

Üstelik Sovyet düşmanlığı, Çin dış politikası ile de sınırlı kalmıyor. Tüm ilerici dünya güçleri gibi, hatta en başta, Sovyetler Birliği, bir tek Çin'in varolduğunu, Tayvan'ın Çin'in ayrılmaz bir parçası olduğunu başından beri kararlı ve tutarlı bir biçimde savundu. Bu böyle biliniyor. Ama emperyalizmin antenleri ve rotatifleri harekete geçmekte gecikmiyor. Çin'in ABD'ye yaklaşması ile yalnız kaldığını hisseden Moskova, Tayvan'la yakınlaşacaktı. Evet, yerlisinin de yankisinin de sarıldığı propaganda silahı bu. Yalanın ikinci yanı, Sovyetler Birliği'nin ABD-ÇHC ilişkilerinin kurulmasına karşı olduğu. Oysa bizzat Carter'ın açıkladığına göre SSCB olayı olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyordu. Sofya'da toplanan Komünist Partiler Konferansı'nın da belirttiği gibi, karşı çıkılan, ÇHC'nin ABD ve Japon emperyalizmiyle, gericil, karşı-devrimci bir ittifaka girmesi, sosyalist ülkelere ve bölge halklarının ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir tavır içine sokulmasıdır.

MARX TEKİN DEĞİLDİR KÖTÜ ÇARPAR!...

> "Tarihin diyalektiği öyledir ki, marksizmin kuram konusundaki yengisi, düşmanlarını marksist kılığa girmek zorunda bırakmıştır.."
>
> Lenin

HÜSEYİN BAS

Kapitalist düzenin yapısal çelişkileri artıp iyiden iyiye krize dönüştükçe, bu gerçeğin örtbas edilmesi yönündeki çabalar da kaçınılmaz bir biçimde yoğunlaşıyor.

İleri kapitalist ülkelerde büyük sermayenin güdümündeki tüm kitle iletişim araçları, bir yandan, sistemin artık hiç bir çuvala sığdırılamayan yapısal krizini gözlerden saklamanın beyhude çabası içinde didinip dururken, bir yandan da şaşırtmaca vermekte, gerektiğinde yalana, iftiraya başvurmaktan çekinmemektedir.

Sözü geçen büyük kapitalist ülkelerde büyük sermayenin eli altında gerçeklerin saptırılmasına yönelik girişimleri allayıp pullayan, bunlara sahte bilim giysileri giydirerek öylece piyasaya süren bazı kalemlerin varlığını bilmeyen yoktur.

Gerçeklerin saptırılmasında son derece ince yöntemler kullanmakta yekta olan bu takım, burjuva kültürü açısından genellikle iyi 'teçhiz' edilmişlerdir. Çogunca, yalanlarının mumları yatsıyı bulmasa da, yine de çok sayıda insanı gerçeklerden saptırabilme becerisine sahiptirler. Buna karşılık, söz konusu takımın Türkiye'deki benzerleri için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Ülkemizdekilerin yöntemleri daha çok 'körparmağın gözüne'' türünde, kaba çizgilidir. Kültürleri ise acınacak düzeydedir.

Bu yüzden bunlar, çoğunca, sol görünüp sağ vurma yöntemini, sınıfsal misyonlarını belli etmeyecek biçimde, inceden kullanamadıkları, işçi sınıfına karşı onulmaz nefretlerinden kaynaklanan öfkelerini bastıracak yetenekten de bütünüyle yoksun olduklarından daha ilk sözlerinde yakayı ele verirler.

Bunlardan ilki işçi sınıfına liderlik fırsatını beceremediği için, kendi açısından pek onurlu sayılmayacak bir biçimde sosyalizmden emekliye sevkedilmiş bir "eski lider". Çekoslovakya olayları sırasında "sosyalizmin ilk günahının" bizzat bilimsel sosyalizmin, giderek Büyük Ekim Devriminin özünde bulunduğu savını ileri sürerek işçi sınıfının rebberlerine gölge düşürmeye, onu tarihsel kaynaklarından saptırıp revizyonizmin batağına sürüklemeye kalkışmıştı.

Ne var ki Türkiye işçi sınıfı, kapitalist tüm beyin yıkama araçlarının seferber edilerek ortalığı toz dumana boğduğu o günlerde, akılalmaz engellere rağmen, bu oyuna gelmemiş, bu yapay "liderí" saflarından uzaklaştırmasını bilmişti.

Son seçimlerde tek kişilik ordusuyla 12 Mart'tan yaralı çıkan Türkiye İşçi Partisi'ni Moskova'dan para almakla suçlayacak derecede ipin ucunu kaçıran bu kişi, kuşkusuz, yüklendiği bölücülük misyonu doğrultusunda,son zamanlarda işi iyice azıtarak Lenin'i Marx'tan koparmanın hayalinde, boyunu aşan işlere kalkışmıştır. Bir süre önce bir gazetenin cömertçe açtığı sayfalarında yer alan yazı dizisinde o da, tıpkı benzerleri gibi, bilimsel sosyalizme karşı duyduğu klinik nefretini daha ilk sözcükte belli etmekten kurtulamamıştır. Bütünüyle muğlak ve basmakalıp düşünce kırıntılarından oluşan söz konusu yazılarda bir yığın boş lafın ardında anlatılmak istenen, Marksist düşünürlüğe heveslenen yazarın belki de yeni duyduğu bir eski antisosyalist öyküdür. Bu, kapitalist ideologların Büyük Ekim Devriminden bu yana ağızlarından düşürmedikleri "Sosyalist Dünya"nın demokrasiden yoksun bulunduğu savıdır.

Kuşkusuz günümüzde, gerçekliği "kendinden menkul" varsayımlarla, çok şükür, çocukları bile kandırmak olanaksız. Bu yüzden, eski liderin bizzat kendisi tarafından ortaya atılan ve tümüyle saymacadan ibaret olan "Sovyetler Birliğinde demokrasi yoktur" öngerçeği üzerine temellenen suçlamalarını ciddiye almak mümkün değildir.

SOSYALİST DEMOKRASİ NEDİR?

Demokrasi, Lenin'in tanımına göre, her zaman sınıfsal niteliğe sahip olmuştur. Genel anlamda bir demokrasi mevcut değildir. Bu nedenle ancak burjuva ya da sosyalist demokrasiden söz edilebilir. İşçi sınıfı, kuşkusuz, sermayenin egemen olduğu koşullarda, inatçı mücadeleler sonunda kazanılan demokratik hak ve özgürlüklere büyük önem verir. Ama bu burjuva demokrasisinin niteliğini değiştirmediği gibi, gerçek halk iktidarının ancak sosyalizm tarafından gerçekleştirilebileceği olgusunu da ortadan kaldırmaz.

Yine Lenin'in öğretisine göre, sosyalist devrim ve sosyalist değişimler, sadece işçi sınıfının yönetiminde başarıya ulaşabilir. Marx'ın doktrininin esası bu gerçeğin ortaya konulması, sosyalist toplumun kurucusu olarak, proletaryanın tarihsel ve evrensel rolünün aydınlığa çıkarılmasıdır.

Oysa yine Lenin'in öğretisine göre sosyalizmin yengisi, gelişmesi, halkın büyük ölçüde iktidarı olmaksızın, düşünülemez.

İşçi sınıfı sermayenin egemenliği altında haklarını savunmak zorunda kaldığı dönemlerde bile demokrasinin ideallerine kopmaz bir biçimde bağlı kalmıştır. Lenin'e göre işçi sınıfı demokrasi savaşımında "herkesin önünde ve başındadır." Demokrasiyi sosyalizmin dışında aramak, gerçekleri saptırmaya yönelik bir şaşırtmacadır. Demokrasi dün olduğu gibi, bugün de, sosyalizmin özünde, bamurunda mevcuttur. Tüm politikaların oluşması, yaşama geçirilmesi, tıpkı sosyalizmin varolması, gelişmesi gibi, milyonlarca emekçinin aktif, doğrudan katkısı olmaksızın, mümkün değildir. Geniş tabanlı gerçek demokrasi, sosyalizmle eş anlamlıdır. Bu nedenle, "eski lider"in sosyalist dünyada, özellikle Sovyetler Birliğinde demokrasinin bulunmadığı yolundaki varsayımlarını, gerçek gibi göstermek istemesi, söz konusu ülkede yönetimin tabandan yukarı doğru değil, bütünüyle aksi yönde, yani dikey olduğunu ileri sürmesi bilgi eksikliğinden gelmiyorsa eğer, 141-142. maddelerin kalkanına sığınılarak girişilen sosyalizm düşmanlığına yönelik bir karalamadır.

Sosyalizmden emekli "eski lider" istese de istemese de Sovyetler Birliğinde sosyalist demokrasi şu somut temeller üzerine oturmaktadır:

* Halk sovyetlerinde 2,2 milyon milletvekili vardır. Bunların Yüksek Sovyetler dahil, yarıdan fazlası, doğrudan üretimden gelen işçilerden ve kolhoz üyelerinden oluşur.
* Seçimle gelen halk sovyetlerine, işlerini en iyi biçimde yürütebilmeleri için, 30 milyon kişilik bir uzmanlar ordusu yardım eder.
* İşçilerin üçte ikisinin oluşturduğu 5,5 milyon üye,sürekli üretim konferanslarında yer alır.
* İşçi genel kurullarınca seçilen 3,2 milyon kolhoz yönetim üyesi ile 7,3 milyon sendikal örgütler yönetim üyesi, devlet politikalarının oluşmasında doğrudan katkıda bulunur.
* İşçiler tarafından seçilen 9,5 milyon halk denetçisi, devlet örgütleriyle birlikte, yasalara uyulmasını, sosyalist yaşamın ilkelerinin ve ölçülerinin uygulanmasında herhangi bir aksaklığın bulunup bulunmadığını denetler. Sekiz milyon yurttaş ise kamu düzeninin korunmasında görevlidir.

"Eski lider"in yönetimin yukardan tabana yönelik olduğu savını ileri sürdüğü Sovyet sistemi, özetle bu. Kuşkusuz, Sovyetler Birliğindeki sosyalist sistemi eleştirmekte herkes özgürdür. Ancak, bu eleştirilerin bütünüyle hayal ürünü varsayımlara, giderek art niyetli önyargılara değil, nesnel gerçeklere dayanması gereklidir. Aksi durumda, kara çalma girişimlerinin er ya da geç, şaşmaz bir bumerang gibi, dönüp birgün mutlaka sahibini bulacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

BİR KRAVÇENKO ÖZENTİSİ

Sosyalizın düşmanlığının tarihi, sosyalizmin tarihi kadar eskidir. Ne var ki, zaman ve zemine uygun olarak sosyalizm düşmanlığının yöntemleri de değişmiş, en azından çeşitlenmiştir. Örneğin soğuk savaşın katı ve yoz döneminde eni konu gürültü koparan, bu nedenle de akılalmaz ölçüde yaygınlaşan Kravçenko türü 'Hürriyeti seçme'' edebiyatı, tıpkı demirperde şaşırtmacası gibi, uyananları hergün biraz daha artan bir dünyada, artık geçerliliğini büyük ölçüde yitirmiştir. Sermayeci sınıf ve onun gizli açık bendeleri kitlelerin sosyalizme yönelmesini engellemek için biraz da bu yüzden sırtlarına Marksist giysiler geçirerek saptırma işlevlerini öylece sürdürmek yolunu seçmişlerdir. Bununla birlikte, günümüzde, İsa'nın öldürülmesinde Yahudi parmağının da bulunduğunu yeni duyan yeniçeri örneğindeki gibi, soğuk savaş artığı yöntemlerin hâlâ geçerli olduğu sanısına kapılıp Kravçenkoluğa öykünenler de yok değil.

Bir süre önce çok satışlı gazetelerden birinde kişisel komplekslerini "anı" diye piyasaya süren Kravçenko özentisi bu türün son örnekleri arasında.

Nazım'la, saygın bir sosyalist savaşçı olan eşinin gölgesinde yıllarca konuk edildiği emekçi sofrasına bıçak saplayacak ölçüde vefa duygusundan uzak olan bu kişinin büyük ozana yönelttiği suçlamaları yanıtlayacak değiliz.

Vurgulamak istediğimiz "anıların" antisosyalist özüdür. Nazım'la ilgili yalanlarını birer ikişer kuyruğundan tutup ortaya çıkaran insaf sahipleri çoğunlukla olayın bu yanına dokunmak gereğini duymadılar. Buna karşılık kimi çelebi yazar, akılalmaz bir hafiflikle "Büyük ozanların yaşamlarında olur böyle vakalar" diyerek, Zikri Beyin kuyruklu yalanlarını, örtülü bir biçimde doğrular göründüler. Oysa "anıların" gerçek hedefi, Nazım'la birlikte, onun, aklı ve yüreğiyle kopmaz bir biçimde bağlı olduğu sosyalizmi kitlelerin gözünden düşürmektir.

Buram buram ilkel sosyalizm düşmanlığı tüten "anıların" hemen her satırında, Kravçenko özentisinin, sosyalizme karşı onulmaz nefretini gözlemek mümkündür.

Bu düşmanlık 2. Dünya Savaşını izleyen yıllarda Moskova'ya yolculuk yapan L'Humanite yazarı Dominique Desanti'ye atfettiği iğrenç yalanla had düzeye ulaşır. Trenin penceresinden yıkıntıları, halkın yoksulluğunu gören Desanti, güya "bizi aldattılar hani cennet nerede.." diye çığlıklar atmış, böylece de "düş kırıklığını" vurgulamak istemiştir.

Ama gelin görün ki "anı" yazarı öfke krizi içinde, her türlü ihtiyatı elden bırakmıştır. Örneğin 2. Dünya Savaşında Hitler faşizmine karşı verilen ölüm-kalım savaşında 20 milyon kurbanın yanı sıra akılalmaz ölçülerde yıkıma uğrayan Sovyetler Birliğinden, savaşı izleyen yıllarda "mamure" ve "bolluk" beklemek, bunu göremeyince de "kandırıldık" çığlıkları atmak, kanımızca ilkel olduğu kadar, insafsız bir yalandan başka birşey değildir.

Zikri Bey, Kravçenkolar kervanına katılmakta geç kalmıştır. Bu nedenle modası çoktan geçen yöntemlerle giriştiği antisosyalist karaçalmaların hakim sınıfları yeterince hoşnut kıldığı kuşkuludur. Ne ki o nefretini dökmüş, yıllardır içini kemirip duran kompleksini doyurmuştur.

Ama yine de insanın ahır ömründe önüne atılan ziyafet artığı bir "Zekeriya sofrası" için böylesine bir işe bulaşması, acıdır.

MARX VE "MARX'IN KARİKATÜRÜ"

Sosyalist jargonda dönekliğin tanımı birse de, çeşitleri oldukça boldur. Ne var ki dönek olmak için bile kişinin, en azından, marksizmle iyi kötü bir geçmişi bulunmak gerekir. Bu nedenle, örneğin yaşamının hiç bir döneminde marksist olmamış bir Zikri beyi ideolojik anlamda dönek bile saymak mümkün değildir. Buna karşılık sosyalizme balıklama dalıp aynı hızla uzaklaşan sabırsız küçük burjuvalardan, öğretiden temelde kopmakla birlikte hâlâ marksist geçinmekte direnenlere, giderek Marx'a, Engels'e, Lenin'e "eklem" getirme hevesinde ele güne rezil olma pahasına, ömür tüketen "dönek" türlerine, dün olduğu gibi bugün de "mebzul" miktarda rastlanmak olasıdır.

Bu arada "sistemlerin birbirlerine yaklaştığından-convergence-", sosyalist dünyanın kapitalizme yöneldiğinden, işçi sınıfının burjuvalaştığından söz eden, modern marksizmden, güleryüzlü sosyalizmden, teknokrasiden dem vurarak bilimsel sosyalizmin kitlelere yayılmasını engellemeyi amaçlayan büyük sermaye ideologlarını da, elbette ki unutmamak gerekmektedir.

Sermayeci sınıfın kalemleri bir süredir, işi iyice azıtarak bilimsel sosyalizmin kurucusunun "Ben marksist değilim..." şeklindeki sözlerini, bizzat marksizmi ve onun üzerine temellenen sosyalist dünyayı kötülemenin aracı olarak kullanma sevdasına kapılmışlardır.

Bu takıma göre, Marx, güya marksizmin uygulamalarına bakıp 'Marksizm buysa eğer, ben marksist değilim'' diyesidir. Cin olmadan şeytan çarpmaya kalkışan kapitalist ideologların burada da hedefleri açıktır: Büyük Ekim Devrimiyle birlikte artık geri dönülmez bir biçimde yaşama geçirilen marksizmin sosyalist dünyadaki uygulamalarını daha etkin bir biçimde kötülemek için marksist postlara bürünmek. Oysa Marx'ın bu sözleri, daha sağlığında doktrinini özünden saptırarak "karikatüre" dönüştürmeye, böylece de işçi sınıfını, sermayeci sınıfla savaşımında, en etkin bilimsel silahından mahrum etmeye çalışan dönek takımı için söylediği hiç bir biçimde saptırılamayacak nesnel bir tarihsel gerçektir. Bu nedenle Marx'ın bu sözlerini marksizmin ilk kez yaşama geçirilmesinin somut örneği olan Sovyetler Birliğine karşı kullanmaya kalkışmak, boş olduğu kadar anlamsız bir çaba olarak kalmaya mahkumdur.

Federal Alman Cumhuriyeti'nin "resmi" dergisi SCALA'nın 10/1978 numaralı sayısında Jochen Trüby adında birinin J.T. rumuzuyla yayınladığı yazı, yukarıda sözünü ettiğimiz türde bir şaşırtmaca. O da, çoğu benzeri gibi, "Ben marksist değilim" başlığını taşıyor. Batı Alman hükümetinin resmi yazarı "Büyük

Marx'ın Dünyası ve O'nun Çelişenler

YAZAN: Prof. Dr. Yılmaz ALTUĞ

"Prof. Dr." Yılmaz Altuğ

Grands Allemands: KARL MARX

«Je ne suis pas marxis

Yılmaz Altuğ imzasıyla Milliyet'te yayınlanan yazı, Jochen Trüby'nin Federal Alman hükümetinin resmi organı "SCALA"nın 10. sayısındaki yazısından tıpatıp çevrilerek kaleme alınmış.

Almanlar" genel başlığı çerçevesinde yayınlanmak üzere kaleme aldığı yazıda, Marx'a, bir yandan büyük bir Alman olduğu için sahip çıkmak, öbür yandan, aralarında bizzat Federal Cumhuriyetin de yer aldığı sermaye düzeninin çanına ot tıkanmasının yolunu açtığı için de, gerektiğinde yalana da başvurarak, saldırmak gibi güç bir işi başarmak zorunda bırakılmış. Tüm yazı boyunca bu uzlaşmasız ikilem arasında bocalamasının nedeni bu. Örneğin Jochen Trüby "Karl Marx'ın gözüpek düşüncesi tarihin lokomotifi olacaktı. İşçiler *bir hamlede* zorunlu işten ve kapitalizmden kurtulacaklardı", "oysa bu hiç bir zaman gerçekleşmemiştir" derken, düpedüz yalan söylemekte, tarihsel gerçekleri çarpıtmaya yeltenmektedir. Marx'ın doktrinine dürüst yaklaşanlar bilimsel sosyalizmin kurucusunun asla bir hayal adamı olmadığını, doktrininin ise somut durumların somut çözümünden başka yöntemi geçerli saymadığını kolaylıkla teslim ederler.

Marx sosyal gelişimi belirleyen temel yasaların varlığından habersiz olanlarla, devrimin uzun soluklu ve son derecede karmaşık bir süreç olduğunu bir türlü kafalarına sığdıramayan "sekter sol" -goşizm- arasındaki ilişkiyi saptarken işçilere şöyle seslenir: "Halihazır koşulları değiştirmeniz ve egemen duruma gelmeniz için belki de 15, 20 ya da 50 yıl savaşmanız gerekecektir.." Sadece bu bile Marx'ın yaşamının hiç bir döneminde emekçilerin kurtuluşunun "bir hamlede" gerçekleşeceğini söylemediğini yadsınmaz bir biçimde kanıtlamaya yetip artmaktadır. "İktidarı ya şimdi alırız, ya çekip yatmaya gideriz" diyenler "anarşistler"dir. Tüm yaşamı boyunca onlarla amansızca savaşan Karl Marx değil.

MARKSİZM VE KÜÇÜK BURJUVALAR, YA DA ELMALARLA ARMUTLAR

Jochen Trüby, gerçekleri tersine çevirip, Marx'a saldırırken, kuşkusuz bizdeki cebl-i mürekkep takım gibi kafakol girişmiyor işe; bunu örtülü, sinsi, giderek köpeksi bir serinkanlılıkla yapıyor. Sosyalizme, sosyalist dünyaya olan düşmanlığını, öfkesini, sureti haktan görünerek, olduğunca bastırmaya özen gösteriyor. Yazısının bir yerinde Lassalle'ın Alman sosyal demokrasisini, Marksist doktrinden kaynaklanan sosyalizme yeğlerken "Lassalle Devlet'le -burjuva devleti anlayınız- sosyal barış amaçlıyordu. Bu yüzden Alman işçi hareketini, Marx'tan bağımsız olarak başka yöne yöneltti" diyor. Bu kuşkusuz gerçek. Ama Jochen Trüby, burada gerçeğin salt işine gelen yanına değinerek, aslında doğru yolu, seçenin Lassalle'cı sosyal demokratlar olduğu izlenimini uyandırmaya çalışıyor. Bismarck'la pazarlığa girişip, Lenin'in saptadığı gibi işçi sınıfını liberal burjuvazinin "eki" -appendice- haline getirmek isteyen, bu yüzden de düşünce ve eylemleri Marx-Engels tarafından acımasız bir biçimde eleştirilen Lassalle'ın başını çektiği Alman sosyal demokrasisinin ve hele onun doğal uzantısı sayılan bugünkü Alman sosyal demokrasisinin, Batı Alman işçi sınıfını nerelere götürdüğü ortadadır.

Marx'tan ayrı yöne yönelen Alman sosyal demokrasisi günümüzde bizzat rehberlik ettiği Batı Alman işçi sınıfını olduğu gibi ABD emperyalizmi ile ortaklaşa dünyanın önemli bir bölümünü kıyasıya sömürmekle meşguldür. Öte yanda yazısının bir başka yerinde Jochen Trüby, "böylece Marx bugün baskının, şiddetin insan haklarının ayaklar altına alınmasının faili olmakla kuşkulanılmaktadır. Bilim bu hassas sorunu incelemektedir: Örneğin Marx, Stalin'in şiddet hareketlerinin sorumlusu mudur? Kimse soruyu kesinlikle olumsuz yanıtlamamaktadır. Çünkü Marx'ın kuramı siyasal manevralara çok yer bırakmaktadır" derken iyice su kaçırmaktadır. Önce "bilim" dediği de kim sorusunu sormak geliyor içimizden. Ama sonra, bereket, Jochen Trüby, yanıtlıyor sorumuzu: Bilim dediği Fransa'daki "yeni felsefe" akımıymış! Fischer'lerin, Kolakowski'lerin, CIA casusu Marcuse'lerin müridlerinden oluşan zevzek takımından söz ediyor, Jochen Trüby. Felsefenin "Yeni Sefaleti"nden yani...

Federal Alman hükümetinin "resmi yazarının" söz konusu yazısının hemen ikinci paragrafında yer alan bir savını, bu antisosyalist propaganda türünün ülkemizde de yoğun bir biçimde kullanıldığı, en aklı başında demokratların bile zaman zaman bu propagandanın tuzağına düştükleri gözönüne alınırsa, mutlaka yanıtlamak gerekmektedir.

Resmi. yazar sözü geçen paragrafta aynen şöyle demektedir: "Ama bu sistem hiç bir zaman tam başarıya ulaşmamıştır. Büyük düşünce, her zaman yeniden gerçeklerle çelişmeye düşmüştür. Bugün marksistler çok sayıda siyasal yönlere yönelmişler ve marksist felsefe hiç bir yerde bütünüyle gerçekleştirilmemiştir."

Jochen Trüby, burada "elmalarla armutları" toplayan bir antisosyalist propaganda türünden hareket etmektedir. Gerçekte marksistler, Marx'ın sağlığından bu yana hiç bir zaman ayrı yönlere yönelmemişlerdir. Bunu yapanlar genellikle ya marksizmden kopan dönekler ya da burjuvazinin ekmeğine daha kolay ve etkin biçimde yağ sürmek için kendilerine "marksist" etiketi yapıştıranlardır. Sabırsız küçük burjuvalar, troçkistler, anarşistler, nihilistler, Çin'deki ideolojik fırtınanın önünde yaprak gibi savrularak her gün bir kliği bırakıp öbürünün ardında nefes tüketen maocu takım, giderek tüm goşist grupçuklardır. Şimdi bütün bunlara bakıp marksistler ayrı yönlere yönelmişlerdir denilebilir mi?

Bu takım, hem düşünce hem de eylem olarak kesinlikle marksist değildir. Bu nedenle de marksizmin bin parçaya bölündüğünden söz etmek, salt onu bölünmüş göstererek marksist düşünce ve eylem birliğini çökertmeyi hedefleyen sinsi olduğu kadar tehlikeli antisosyalist propagandadan başka anlam taşımaz.

Söz konusu goşist takımın, daha açık bir deyişle, grupçukların önemi, aslında, bunların toplum içindeki güçlerinden değil, hakim sınıfların onlara verdiği önemden ileri gelmektedir. Hakim sınıfların goşistlere verdiği önemin kaynağında ise bu grupçukları marksist birliğin bozulmasında etkin bir propaganda aracı olarak kullanılabilmesi olanağı mevcut bulunmaktadır. Bir avuç goşistin 12 Mart'tan bu yana yedikleri herzelere bakanlar, kendilerini dev aynasında görmeye alışmış ideolojik sapıklar takımının yapay güçlerinin nereden geldiğini, bunların hangi karanlık güçler tarafından desteklendiğini kesinlikle saptamakta güçlük çekmeyeceklerdir.

Trüby'nin "marksist felsefe hiç bir yerde gerçekleştirilememiştir" savına gelince... Federal Alman hükümetinin resmi yazarına sadece yaşamın her alanında kokuşmuş burjuva düzenine sağlıklı bir alternatif olarak hergün biraz daha güçlenen sosyalist dünya olgusunu hatırlatmak yetip artacaktır.

BAY MÜNTEHİL

Jochen Trüby'nin Marx'a, Lenin'e, sosyalist dünyaya kara çalan yazısını, hele bu yazı yaygınlığı değilse bile, itibarı hayli su götüren bir "resmi" dergide yayınlanmışsa, yanıtlamaya, elbette ki değmezdi. Bir rastlantı sonucu gözümüze ilişen yazı kapitalizmin "paralı kalemleri"nin tanrının her günü döktürdükleri köpeksi karaçalmalardan biriydi. Ama, bir süre sonra, aynı yazıyı Milliyet gibi ülkenin önde gelen etkin gazetelerinin birinin ikinci sayfasında başka bir imzayla görünce, Jochen Trüby'nin yazısına olan ilgimiz, doğal bir biçimde, bir kat daha artmakta gecikmedi.

Üniversite öğretim üyeliği yanı sıra, üstün ahlaksal yetilerinden ötürü Türk Yükseltme Cemiyeti -mason locası- üyeliği katına da tırmanan bu saygıdeğer bilim adamının(!) Milliyet Gazetesinin "Düşünenlerin Düşünceleri" sütunlarında, açık ünvanı ve adıyla yer alan "Marx'ın dünyası ve O'nun çelişkileri" adını taşıyan yazısı, bütünüyle Jochen Trüby'nin Federal Alman resmi dergisi SCALA'da yayınlandığı ve bizim yukarıda yanıtlamaya çalıştığımız yazıdan, başıyla ayağıyla "aşırmadır."

Ünlü Fransız sözlüğü Littre, latince "Plagiatus"tan gelen "aşırmayı" -eski dilde intihal- "bir eserden aşırılan -yürütülen demek de mümkün- bölümlerin aşırılması eylemi" biçiminde tanımlıyor.

Plagiaire, yani "aşıran ya da aşırmacı" ise, -eski dilde müntehil- yine Littre'ye göre "Bir eserden, o eserin adını anmaksızın, düşünce, ilginç deyişler ya da bazı bölümleri aşıran kimsedir.

Evet, önüne gelen yazıya komünistlik damgası basan gedikli "bilirkişilerden" biri olmakla ünlü saygıdeğer profesör de, tıpkı Zikri Bey gibi, sosyalizme saldırmak şehveti içinde her türlü ihtiyatı elden bırakarak, Jochen Trüby'nin yazısını olduğu gibi "aşırmakta" hiç bir sakınca görmemiştir.

Gerçek yazarın adını bile kullanmayarak rümuz koymakla geçiştirdiği yazıyı, üzerine adı yanı sıra ünvanını da koyarak öylece "aşıracak" ölçüde sorumsuzluk batağına saplanan bu ilginç bilim adamının yakışıksız davranışı, elbette ki, öncelikle mensup bulunduğu üniversite tarafından değerlendirilmek durumundadır.

Yazınızı noktalamadan önce marksizme "eklem" getirme hevesinde yanıp tutuşan irili ufaklı tüm revizyonistlerle, marksist düşünceye, gerçekleri tersine çevirerek onursuz bir biçimde saldıranlara, bilimsel sosyalizmin kurucusunun tekin olmadığını, ölümünden doksan beş yıl sonra da, bu gibileri "çarpmaya" devam ettiğini ve kuşkusuz devam edeceğini hatırlatmak isteriz.

Müntehil profesörün öğrencilerine gelince... Onlara da sevgili hocalarıyla ilgili bir çift sözümüz var: Bu pis iş, çoğunca olduğu gibi bu kez de, sonunda örtbas edilebilir. Ama, saygıdeğer profesörün öğrencileri olmak talihsizliğine uğrayan sizler, sevgili hocanızın okumak zorunda olduğunuz "eserlerini" yine de "asıllarından" okumanın yolunu bulmaya bakın...

TGS Genel Başkanı Kurtböke

Tekelci sermayenin sömürüsü durdurulmadan faşist odaklar temizlenemez

OKTAY KURTBÖKE, 1939 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde yaptı ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. Halen aynı Enstitü'de öğretim görevlisidir.

KURTBÖKE gazeteciliğe 1960 yılında Ankara Yeni Gün gazetesinde başladı. Daha sonra sırasıyla, Öncü, Kudret, Ankara Ekspres, Son Baskı ve Haber gazetelerinde muhabir, sekreter ve yazı işleri müdürü olarak çalıştı. Halen Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü olarak görev yapmaktadır.

12 MART DÖNEMİNDE Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından İlhan Selçuk'la birlikte tutuklanan ve 159. maddeden Askeri Mahkeme'de yargılanan Oktay KURTBÖKE, bir yıl hapse, 4 ay da sürgüne mahkum edildi. Dört ay tutuklu kaldıktan sonra Askeri Yargıtay ın davada görevsizlik kararı alması üzerine, dava dosyası sivil mahkemeye gönderildi ve sivil mahkemece tahliye edildi.

OKTAY KURTBÖKE ayrıca Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şube Sekreteri ve Genel Merkez Genel Sekreteri olarak görev yaptı.

EVLİ ve bir kız çocuk babasıdır.

TGS'NİN GENEL KURULU BU AYIN İLK GÜNLERİNDE TAMAMLANDI. GENEL KURULU BASIN EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİ AÇISINDAN NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

Her Genel Kurul, emekçi kitlesinin demokratik davranışları açısından bir deneyimdir. Bu deneyim sürecinde geçmişin hesaplaşması yapıldığı gibi kitlelerin geleceğe dönük davranışları da bir programa bağlanır. Bu yüzden Sendikamız Genel Kurulu da, ülkemizin genel koşulları içinde basın emekçilerinin konumu ve sorunlarının irdelenmesine bir araç olmuştur. Ve sonuçta alınan kararlar, sendikamızın şimdiye değin yürüttüğü mücadelesine bundan sonra da, uygulamasına yararlı katkılarda bulunmuştur.

Bilindiği gibi basın emekçileri, güncel olaylar içinde ve bunların kamuya yansıtılmasında gerçekten sorumluluk getiren ağır görevler yüklenmişlerdir. Bu yükümlülüklerini, ülkenin genel koşullarından soyutlamaksızın yürütmekle görevlidirler. Görevlerinin gereği olarak da güncel ekonomik gelişmelerinin yanında, fikir özgürlüğü ve her türlü yaşam güvencesi içinde olmak hakkına bütün emekçiler oranında sahip bulunmalıdırlar.

Ne yazık ki, geçtiğimiz günlerde bu doğal hakkın, her kesimde olduğunca basın emekçileri bakımından da çok kısıtlandığına tanık olunmuştur. Genel kurulumuz genellikle bu konuların tartışmasını ve önümüzdeki dönem içinde yasal sınırlandırmaların yanısıra faşist tırmanışların da önlenmesini bu yüzden kesin bir karar olarak istemiştir. Bu istem, basın emekçilerinin önümüzdeki mücadele döneminde şaşmaz bir gösterge olarak yaşama geçirilmeye çalışılacaktır. Bu yüzden de görev alan arkadaşlarımızın üstlerine düşeni yerine getireceklerine inancımız sonsuzdur.

GENEL KURUL SIRASINDA YAYINLANAN BİLDİRİDE TÜRK-İŞ'İN, DİSK'İN İŞBİRLİĞİ ÖNERİSİNE KARŞI ÇIKTIĞI, OLUMSUZ KALDIĞI BİLDİRİLDİ. BU KONUDA GÖRÜŞÜNÜZÜ AÇIKLAR MISINIZ?

Bilindiği üzere, faşist tırmanmalar, toplumun her kesimini temsil eden demokratik kurumların ortak davranışlarıyla engellenir. Ancak kesinolan bir nokta vardır ki, o da faşizmin yerleşmesi halinde, asıl baskı altına alınacak olanlar işçi sınıfıdır. Bu nedenle de, faşizm karşısında kesin bir durum almak öncelikle işçi sınıfı örgütlerinin kaçınılmaz görevlerinin başında gelir. Genel Kurulumuzda da tartışılıp karara bağlandığı üzere belirtmek zorunlu ki, Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, bu konuda üzerine düşeni yapmıştır. Bundan sonrasında gelişen olaylar basın emekçileri açısından kesin bir saptamaya olanak vermediğinden, Türk-İş'in tutumunu benimsemediğimizi açıklamış bulunmaktayız.

Bizim Genel Kurul bildirimizde sözü edilen bu bulanık durum, sonuçta olumsuzluk anlamını taşımaktadır. İlkeleri zedelemeksizin, toplumun başında bir Demokles Kılıcı gibi asılı duran faşizm tehlikesine açıkça karşı çıkmayan emekçi sınıf örgütünü uyarmak, o örgütün üyesi bir kurum olarak başta gelen görevlerimiz arasındadır. Genel kurulumuz bu görevi yerine getirmiştir. Ve görüşünü kendi bildirisinde açıkladığı ve bizi de bu görüşü uygulamakla görevlendirdiği için, katıldığımızı belirtmekten başka bir şey söylemeye gerek duymuyoruz.

BAZI YAYIN ORGANLARINDA, BASIN EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ÖRGÜTLENMESİNE İŞVERENLER TARAFINDAN ÇEŞİTLİ ENGELLER ÇIKARTILMAYA ÇALIŞILDIĞI ÖĞRENİLİYOR. BU GİBİ ENGELLER KARŞISINDA TGS'NİN ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM MÜCADELE BOYUTLARI NE OLACAKTIR?

Yalnız basın kesiminde değil, bütün kesimlerde anayasal bir hak olan örgütlenme özgürlüğüne karşı çıkılmaktadır. Bunun bir parçası olarak elbette basın işverenlerinden de bazıları bu doğal hakkı kısıtlamaktadırlar.

Ancak bilindiği üzere, örgütlenme ve yasal hakların alınması, baskılar ve kısıtlamalara karşın, emekçilerin dirençleriyle başarıya ulaşır. Denilebilir ki, örgütsüz emekçiyi sömürmek, örgütlüsünü sömürmekten elbette daha kolaydır. Bunun karşısına kendi haklarını almak amacıyla çıkmak da emekçilerin hakları, ödevleri ve sorumluluklarıdır. Biz basın emekçilerinin tamamının bu bilinçte olduğuna inanıyor ve baskı yapmayı düşünen işverenlerin o işyerlerinde çalışan emekçilerin direnci ile sendikal hak ve özgürlükleri tanımak zorunda kalacağına inanıyoruz. Arkadaşlarımız birincil ödevin kendi üstlerine düştüğünü biliyorlar. Sendikamız da her türlü çaba ve desteğin bu hakların sağlanması amacına dönük olduğunu açıklamaktan kıvanç duyar.

Önümüzdeki çalışma döneminde, baskı yapan işyerlerinin tümünde yasal hakların kullanılmasına çalışmak görevimiz olacaktır. İnanıyoruz ki, kısa zamanda bu arkadaşlarımız da kendi dirençleriyle oluşacak toplu güvencelerden yararlanacaklardır.

GENEL KURUL SONRASINDA YAYINLANAN BİLDİRİDE GERİCİ VE FAŞİST ODAKLARIN, EMPERYALİZM VE TEKELCİ SERMAYE TARAFINDAN DESTEKLENDİĞİ İFADE EDİLDİ. ÜLKEMİZDE TERÖRE SON VERİLMESİ İÇİN TGS'NİN ÖNERİLERİ NELERDİR? HÜKÜMETİN BU KONUDA HAZIRLADIĞI YASA TASARILARINI NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

Ülkemizde teröre son verilmesi için TGS'nin başta gelen önerisi, daha önce de bir sorunuza yanıt verirken belirttiğimiz gibi, emekçi sınıfın ve demokratik kitle örgütlerinin ortak bir dayanışma içinde faşizme karşı davranmasıdır. Bu yolda TGS üzerine düşen her ödevi yerine getirmeye hazırdır. Ve sendikamızın anlayışına göre ülkenin kargaşa ortamında bulunmasından, işsizliğin ve pahalılığın artışından, sürekli sömürü olanakları sağlayan tekelci sermaye sorumludur.

Bunun sömürü alanları daraltılmadıkça gerilemesi ve yasal çizgide davranması varsayılamaz. Bizim odaklara inilmesinden anladığımız budur. Bu olduğu için de sadece yasal ceza önlemlerin getirilmesi ya da var olanlarının arttırılması yoluyla önüne geçileceğine inanmamaktayız.

Yasal önlemler sonuçta düşünce özgürlüğünü ve örgütlenme hakkını kısıtlamaktan ileri gidemezler. Bu biçimdeki önlemler de sömürü hızını sürdürdükçe, yarar sağlamaz. Bu nedenle, hükümetin getirdiği önlemlerin sınırlayıcı yanlarına karşı çıkıyoruz. Ancak, terörle yasal olarak mücadele etmek de kaçınılmaz durumdadır. Özgürlüğün sınırları kısıtlanmaksızın, özellikle de silahlı eylemi esas alacak önlemler, demokratik nitelikleri göz önünde bulundurularak gerekli olabilir. Yasa koyucunun takdir hakkına karışmak istemeyiz. Ancak, önlemler yukarıda ve genel kurulumuzun bildirisinde belirtildiği çerçevenin dışına çıktığında, her türlü yasal direnme görevimizi saklı tuttuğumuzu da belirtiriz.